

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. října 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Andrey Svobodové a soudců přísedících Zdeňky Hájkové a Marie Paulíkové,

t a k t o :

Obžalovaná

I. F.,

nar. XXXXX v XXXXX,
trvale bytem XXXXX

je vinna, že

jako oprávněná úřední osoba jednající za Energetický regulační úřad se sídlem v Jihlavě, Masarykovo náměstí 5, ve věci udělení licence na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů pro společnost FVE Solar I s.r.o., IČ 290 28 558 (nyní FVE Mozolov s.r.o.), rozhodla dne 31. 12. 2010 jménem Energetického regulačního úřadu o udělení licence č. 111017445 společnosti FVE Solar I s.r.o. k výrobě elektřiny na dobu 25 let pod č. j. 12585-15/2010-ERU, na fotovoltaickou elektrárnu o instalovaném výkonu 1,658MW, kdy uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 12. 2010, po doložení jen Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení č. RZ 10607 ze dne 22. 9. 2010 na FVE - Mozolov, označená SO-03 - Napájecí rozvod nn, uzemnění, která se nevztahovala na fotovoltaickou elektrárnu jako celek, a jejímž předmětem byly jen nízkonapětové kabely z trafostanice po vývodu pro měniče na jednotlivých řadách fotovoltaických panelů, přestože jí nebylo doloženo rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod o udělení kolaudačního souhlasu na předmětnou fotovoltaickou elektrárnu, přičemž ve správním spise Energetického regulačního úřadu bylo v této věci založeno rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův

Brod o povolení stavby pod č. j. ST/616/2010/soch, ze dne 30. 6. 2010, ve kterém bylo uvedeno, že stavbu lze užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu, tak se spokojila pouze s doloženou kopií žádosti o vydání kolaudačního souhlasu ze dne 20. 12. 2010, která nebyla opatřena podacím razítkem Městského úřadu Havlíčkův Brod, a s písemným sdělením advokátky Mgr. Denisy Valentové zastupující společnost FVE Solar I s.r.o., že kolaudační souhlas bude vydán dne 6. 1. 2011, i když jí tuto informaci příslušný stavební úřad nepotvrdil, přičemž kolaudační souhlas byl vydán až dne 9. 3. 2011, a na neexistenci rozhodnutí stavebního úřadu umožňující užívání stavby a z toho vyplývající nemožnosti vydat licenci byla upozorněna L. P., toho času ředitele Odboru licencí Energetického regulačního úřadu a jejího přímého nadřízeného, dne 22. 12. 2010, a vykonávala tak svou pravomoc při udělování licence předmětné fotovoltaické elektrárně v rozporu s ustanovením § 5 odst. 3 energetického zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a na něj navazujícím ustanovením § 9 písm. a) prováděcí vyhlášky č. 426/2005 Sb. k zákonu č. 458/2000 Sb. o udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, a ustanovením § 50 odstavec 2, 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád neboť neměla k dispozici zákonné podklady pro vydání licence a nebylo tak prokázáno splnění technických předpokladů pro provoz předmětné fotovoltaické elektrárny, přičemž věděla, že na základě jí udělené a pravomocné licence ze dne 31. 12. 2010 a na základě provedeného tzv. prvního paralelního připojení ještě v roce 2010 vznikl společnosti FVE Solar I s.r.o. neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12.150,-Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, který by v takové výši nevznikl v případě udělení licence po 1.1.2011, čímž by v průběhu následujících 20 let společnost FVE Solar I s.r.o. neoprávněně získala částku nejméně ve výši 200,5 mil. Kč spočívající v rozdílu ve výnosech oproti uvedení do provozu elektrárny v období od 1.1.2011 do 28.2.2011, kdy tak na základě jednání obžalované došlo v důsledku úhrady výkupní ceny nárokové společnosti FVE Solar I s.r.o., IČ 290 28 558 (nyní FVE Mozolov s.r.o.) ve výši pro fotovoltaickou elektrárnu uvedenou do provozu do 31.12.2010 oproti výši pro fotovoltaickou elektrárnu uvedenou do provozu od 1.1.2011 do 28.2.2011 ke škodě ve výši 25.242.089,04,-Kč primárně na úkor distribuční společnosti ČEZ Distribuce, a.s., IČ: 24729065 za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012, a ke škodě ve výši 36.592.609,43,-Kč primárně na úkor distribuční společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., IČ 272 32 433 za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2015, kdy distribučním společnostem byly jejich náklady následně kompenzovány částečně formou dotace ze státního rozpočtu a částečně prostředky získanými od jednotlivých koncových spotřebitelů

t e d y

- jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobila takovým činem škodu velkého rozsahu.

T í m s p á c h a l a

- zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j e

a taktéž za sbíhající se přečin maření úkolů úřední osoby z nedbalosti dle § 330 odstavec 1 trestního zákoníku, za který byla obžalovaná odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27.6.2014, sp.zn. 46T 5/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.10.2015, sp.zn. 5To 54/2015 a za přečin maření úkolů úřední osoby z nedbalosti dle § 330 odstavec 1,3 písm. a) trestního zákoníku, kterým byla obžalovaná odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2016, sp.zn. 46T 7/2013

podle § 329 odstavec 3, § 43 odstavec 2 trestního zákoníku **k souhrnnému** nepodmíněnému **trestu odnětí svobody** v trvání

5 (pěti) roků.

Podle § 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon trestu zařazuje **do věznice s dozorem.**

Podle § 73 odstavec 1,3 trestního zákoníku se obžalované ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, v němž rozhoduje jako úřední osoba ve správním řízení ve výměře

6 (šesti) roků.

Podle § 67 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované ukládá peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb, kdy výše denní sazby činí částku 600,-Kč, tedy celkem ve výši

120.000,- (sto dvacet tisíc) Kč.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu **se** poškozený ČEZ Distribuce, a.s., IČ 24729035, se sídlem Děčín, Teplická 874/8 **odkazuje** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku **se ruší** výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27.6.2014, sp.zn. 46T 5/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.10.2015 a výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2016, sp.zn. 46T 7/2013 jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování u hlavního líčení bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že skutek byl spáchán tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku a že se jej dopustila obžalovaná. Trestná činnost obžalované byla prokázána její výpovědí, svědeckými výpověďmi svědků L. P., A. P., J. P., M. J., L. Š., úředními záznamy o podaném vysvětlení L. S., M. F., listinnými

důkazy – licenčním spisem, revizní zprávou, doklady stavebního úřadu, listinami dodanými Energetickým regulačním úřadem, e-mailovou korespondencí, odborným vyjádřením na stanovení způsobené škody, materiály poskytnutými ČEZ Distribuce, a.s. a ČEZ Prodej, s.r.o..

V přípravném řízení **obžalovaná I. F.** nevypovídala. V řízení před soudem uvedla, že nyní se na věc dívá již jinak, vidí, jak to posuzují soudy a připouští, že v minulosti pod tlakem a stresem dělala z nedbalosti nějaké chyby a že měla rozhodnout asi jinak. Nerozhodovala však pro nikoho úmyslně, nechtěla nikomu přiřknout majetkový prospěch, tu společnost vůbec neznala, cílem bylo vyhnout se problémům, protože ta situace v roce 2010 byla kritická. Odpovědnosti se nevyhýbá. Energetický regulační úřad (dále jen ERÚ) vydával jako jediný licence pro celou republiku, ona tam pracovala od roku 2001 na různých pozicích, pak na pozici specialisty odboru licencí, licence vydávala od roku 2009, byly v její pravomoci, v roce 2010 došlo k velkému nárůstu žádostí o udělení licence, nejvíce to bylo v prosinci, bylo jich jen 10 kmenových zaměstnancům, kteří vyřizovali ty složité případy, ty menší dělali brigádníci. Idea byla taková, že se nemá čekat s vydáním licence 30 dnů, ale pokud je správní spis úplný, má se vydávat licence hned. Ke konci roku dostávali i 30 žádostí denně. Koncem roku pracovali i o víkendech, mimo pracovní dobu. Dne 30.12. a 31.12. 2010 si její nadřízený pan P. vzal dovolenou a tak jí přibyla ještě práce navíc, protože se na ni obraceli kolegové se svými spisy. Projevilo se to v její soustředěnosti, vyčerpanosti, únavě, je hloupá, že si nevzala také dovolenou nebo neonemocněla. Na Silvestra tam zůstala sama, byli tam i neúspěšní žadatelé, volala městskou policii, aby ji doprovodila domů, měla strach z toho, že si na ni někdo počká. Tím se ale nenechávala ovlivnit, pokud měla jistotu, že spis je v pořádku, licenci vydala, pokud nebyl v pořádku, tak ji nevydala. To, co ji vedlo k tomu, že licenci vydala v tomto případě, bylo, že kdyby ji nevydala, tak ten krok už nikdo nevrátí, ale kdyby se prokázalo, že pochybila, že ty doklady jsou nedostačující, tak šlo licenci v lednu odebrat a nevznikla by škoda. V lednu 2011 legislativně-právní odbor vzal všechny licence ze Silvestra 2010 a prozkoumal je, když shledal chybu, dával trestní oznámení, zahajoval obnovu. V tomto případě k ničemu takovému nedošlo, proto měla za to, že rozhodla správně. K revizní zprávě uvedla, že každá bývala jiná, neměli žádný metodický pokyn, jak a co mají ve zprávě kontrolovat, ani interní pokyn, neprošli žádným školením, nikdo jim nic nevysvětlil. Až v souvislosti s trestním stíháním si nechala vysvětlit popis fotovoltaické elektrárny a dnes už ví, co mělo být předmětem revize, dnes by tam hledala jiné věci. Ale oni měli tehdy pokyn hledat údaj o předmětu revize – tedy elektrárnu, o celkovém instalovaném výkonu, o schopnosti bezpečného provozu, a zda je opatřena kulatým razítkem. Kdyby věděla, že to takto skončí, tak by se nechala sama proškolit. Ale až v roce 2013 si ERÚ nechal vypracovat zprávu, co má vlastně revizní zpráva obsahovat. Ona rozhodovala podle svého nejlepšího svědomí a vědomí. K tomu, že je jí vytýkáno, že ignorovala pokyn pana P., uvedla, že v té hektické době si e-mail z 20.12.2010 nevybavila, pamatuje si ten z 31.12.2010. Ona měla od předmětné fotovoltaické elektrárny informaci, že se jedná jen o nezkolaudovanou přípojku, což přípojka není součástí elektrárny, kterou vedli okolo rodinného domu, proto se odchýlili od projektové dokumentace. Ona elektrárnu viděla a byla skutečně dokončená, vše bylo propojené a v tom sdělení od předmětné fotovoltaické elektrárny bylo, že kolaudace bude 6.1.2011. Ona 31.12.2010 volala na stavební úřad, tam to ale nikdo nebral a ona neměla důvod té advokátce, která psala to sdělení (obžalovaná uváděla memorandum) nevěřit, obzvlášť když mezi řády vyčetla, že škoda bude obrovská a bude vymáhána po ní, tak se dostala do stresu. Kdyby věděla, že kolaudace bude v březnu, tak by tu licenci samozřejmě nevydala. Hodně ji přesvědčilo však to, že licenci by bylo možno následně odebrat a také souhlas P., kterému důvěřovala jako odborníkovi, měla pocit určité zastřešenosti, že kdyby se pak něco stalo, tak ten postup měla schválený. Vycházela z názoru, že licence je něco jako

živnostenský list a že užívat elektrárnu by pak stejně mohli až po kolaudaci. Zastává názor, že licenci lze vydat i bez kolaudace. Licenci považovala jen za povolení k podnikání. Brala to tak, že ke konci roku se lámala podpora z nějakých 12,-Kč na 5,50 Kč, žadatelé se o tom dozvěděli asi dva měsíce předem, řídila se tedy tím, zda má zmařit investici či ne. Nevykonávala záměrně svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Kdyby chtěla někomu úmyslně pomoci, tak by to nekonzultovala s nadřízeným. Byla tehdy unavená, to memorandum žadatele ji dostalo do stresu a tlaku, chtěla učinit krok, který je vratný, dočasný. Neměla to dělat, dnes by licenci nevydala, ale tehdy na Silvestra ta situace byla jiná. Svoji činnost na odboru licencí popsala tak, že zkontrolovala doklady k žádosti, co chybělo, vyžádala od žadatele, vždy se snažili s žadatelem komunikovat. Dokládalo se velké množství podkladů, postupovala dle energetického zákona a vyhlášky, žádné interní pokyny neměli, doklady se vztahovaly k žadateli, technickým a finančním požadavkům, vlastnickému právu, pak to byl předávací protokol, revizní zpráva. Technická způsobilost se dokládala revizní zprávou, u větších elektráren byl také zkušební provoz, předčasné užívání, když bylo stavební povolení, tak pak se dodávala kolaudace. Při kontrole revizních zpráv ji zajímalo jen razítko a údaj, že elektrárna splňuje technické normy a je schopna bezpečného provozu. Z revizních zpráv nevyčetla, zda se týkají části elektrárny nebo celku, měla za to, že se týká celku, když tam byla uvedena konkrétní fotovoltaická elektrárna. Co tam technik rozepsal, už nestudovala a vyšla z té první stránky revize, když tam byly údaje, které uvedla. U předmětné elektrárny Mozolov se domnívá, že tam bylo stavební povolení, zda ho studovala, si nevybavuje, ale měla ho k dispozici. Domnívá se, že u této elektrárny jí byla doložena žádost o vydání kolaudačního souhlasu, takže si myslela, že z nějakých časových důvodů bude kolaudace až 6.1.2011. K e-mailu z 22.12.2010 od L. P. a uvedla, že to tehdy vycházel z informací, které měl od ní, ale toho 31.12.2010 jí e-mailem sdělil k jejímu dotazu, aby se poradila na právním odboru, aby to bylo stoprocentní, protože si taky nebyl jistý. Víc spolu ohledně toho už nekomunikovali. Problém měl být v tom, že by ti žadatelé museli zbořit dům kvůli přípojce, proto nesouhlasila projektová dokumentace, tuto informaci měla od stavebního úřadu už dříve. Nevzpomíná si v tomto případě, zda jí byla předložena i jiná revizní zpráva, než s celkovým výkonem a moduly, ale obecně pokud na revizní zprávě nebyl celkový výkon, tak by nevěděli, co mají psát na licenci, proto ten údaj od žadatelů vyžadovali. Stávalo se tedy, že se pak předkládaly nové revizní zprávy doplněné o uvedený údaj, mohlo tak tomu být i v tomto projednávaném případě. Obě revizní zprávy by pak nemusely být v licenčním spise, protože pokud by jedna šla přes e-mail a druhá přes podatelnu, tak se do spisu dala ta přes podatelnu. Ve spise by byly obě revize, pokud by obě šly přes podatelnu. Po předestření revizních zpráv obžalovaná uvedla, že určitě musela vidět tu verzi, kde je uveden celkový výkon. Na legislativně-právní odbor se obrátila na P., ten měl dovolenou a odkázal ji na P., který byl v práci. Veškerá korespondence šla na vědomí P., takže to věděl. Legislativně-právnímu odboru poskytla informaci k předmětné elektrárně, že nesouhlasí jen přípojka s projektovou dokumentací, ale že elektrárna stojí, je propojena, je funkční a kolaudační souhlas bude vydán 6.1.2011. Vyšla pak z toho, co jí poradil zástupce Mgr. P., protože ten to určitě konzultoval s P., tak se to dělalo vždy. Elektrárnu viděla někdy po 20.12.2010, zápisy z takových prohlídek se nedělaly, protože to byla jen tzv. kontrola přes plot, kdy se jen nahlíželo, dovnitř nemohli, tak to dělali všichni kolegové z ERÚ, nikdo od společnosti Solar I tam při této kontrole nebyl. Při uvedené prohlídce viděla, že jsou osazeny panely a jsou propojeny, bylo tam uklizeno, udělala i fotografie. Případ fotovoltaické elektrárny Solar I (Mozolov) byl od počátku její. Důvod, proč nečekala na kolaudační souhlas, byl ten, že pokud by v arbitráži někdo řekl, že když se to týkalo jen přípojky, tak nemusela být kolaudace, tak by to pak šlo na ni. Předmětná elektrárna měla v době vydání licence už první paralelní připojení, k dodávce elektřiny už chyběla jen licence a kolaudace. Neví, jak by se choval ČEZ, pokud byla vydaná licence a nebyla ještě kolaudace, ale ví, že držitel licence měl

začít užívat stavbu až po kolaudačním souhlasu. Ona to nebrala tak, že je třeba kolaudační souhlas, když se ten problém měl týkat jen přípojky. Žadateli věřila, že se to týká jen přípojky a ne celé elektrárny, je to její chyba. Se zástupcem předmětné elektrárny jednala určitě telefonicky, také osobně, když si přišel pro licenci, to chodili všichni. Žádost o licenci přišla přes podatelnu, pana Š. předtím neznala, poprvé ho viděla 31.12.2010. S jejich právní zástupkyní nejednala, dostala od ní jen to memorandum. Žádný profit z vydání předmětné licence neměla. Opětovně zopakovala, že kolaudační rozhodnutí muselo být doloženo, pokud se týkalo celé elektrárny, ale dle jejich tehdejších informací se mělo jednat jen o tu přípojku a protože měla souhlas právníka legislativně-právního odboru, tak se domnívala, že licenci vydat může. V lednu 2011 si už s ohledem na jiné starosti nevzpomněla na ověření kolaudačního souhlasu, měla informaci, že všechny licenční spisy z 31.12.2010 šly na kontrolu na legislativně-právní odbor. Pokud by si všechny ty spisy ze Silvestra nevzali ke kontrole, tak by šla za svým nadřízeným nebo za P. a situaci by konzultovala. Dle jejího názoru jí hrozilo, že pokud by následně zjistili, že měla být vydána licence a nebyla, tak by ta škoda šla za ní, teď v klidu si uvědomuje, že její odpovědnost jako zaměstnance je omezená. Ten e-mail od P. obsahoval něco v tom smyslu, že lze vydat licenci i bez kolaudačního rozhodnutí, pokud je elektrárna způsobilá, dokončená a kolaudační souhlas bude vydán 6.1.2011, tyto informace k elektrárně měl jen od ní. K předložené e-mailové korespondenci z 31.12.2010 uvedla, že tato se všechna netýkala jen této předmětné elektrárny, ale vztahovala se i k elektrárně Saša-Sun, Zdeněk-Sun, i když v předmětu je FVE Solar, byly to ty zprávy ohledně ohledání. V uvedené době se snažili maximálně vyjít vstříc žadatelům, proto licenční řízení nepřerušovali a komunikovali osobně, telefonicky, e-mailem, tak byli i nabádáni od nadřízeného P. a, aby nebyli nařčeni z nečinnosti. Informace od právní zástupkyně FVE Solar I považovala za pravdivé, v těchto případech vystupovaly renomované advokátní kanceláře. Dle jejího názoru revizní zpráva v tomto případě nevybočovala nijak z normálu. V té době nevěděla, z jakých částí se fotovoltaická elektrárna skládá.

Z výpovědi svědka **L. P.** z přípravného řízení bylo zjištěno, že byl ředitelem odboru licencí v roce 2010 a k FVE Mozolov ví pouze to, že tam byl problém se stavebním řízením, že ho stavební úřad neudělal dobře. Řešila se tam i přípojka, což z pohledu ERÚ nemělo s licencí nic společného a obžalovaná se jej dotazovala, že tam není kolaudace a on jí odpověděl, ať to nech být a licenci nevydává. Ona ji nakonec vydala, ale on neví, co bylo ve spise, protože pak si ho vzali na právní odbor, neví, z jakých podkladů ona vycházela. Na e-mail z 22.12.2010 od něj obžalované si nevzpomínal, ale znamená, že pokud nebude mít rozhodnutí od stavebního úřadu, tak by nebyl dodán doklad k licenčnímu řízení. Od koho měl informace k této předmětné elektrárně, neví, asi od obžalované. Na e-mail z 31.12.2010 od něj obžalované si vzpomněl, uvedl, že zřejmě tam byly ještě nějaké pochybnosti, protože tam odkazoval na právní oddělení, tím měl na mysli využít jiný postup, tedy doložit ty skutečnosti jinak, například někdy jim stavební úřad zavolal, že kolaudační souhlas se nebude vydávat, to bylo v případech, kdy stavební úřad stavební řízení vůbec nevedl. Ve vyhlášce bylo, že kolaudačním souhlasem nebo povolením zkušebního provozu nebo souhlasem s předčasným užíváním se prokazovalo splnění technické způsobilosti. Není schopen uvést, zda na sto procent bylo rozhodnutí stavebního úřadu jednoznačnou podmínkou nebo jestli se to nedalo splnit například znaleckým posudkem, neví, jestli se obžalovaná nezkoušela nějak domluvit se stavebním úřadem a neví, co jí poradil kolega P. K e-mailu J. P. z 31.12.2010 uvedl, že se nediví, že licenci obžalovaná vydala, protože pro něj z toho vyplývá, že všechno bylo projednáno na stavebním úřadem, a kolaudační souhlas bude vydán začátkem ledna, neví, kdo to na stavebním úřadu projednával, ale pokud byl takový závěr stavebního úřadu, nediví se, že to vydala. K existenci dvou revizních zpráv svědek uvedl, že pokud dostali revizi, kde nebylo zařízení úplně popsáno, tak chtěli, aby tam byl počet panelů, typ, chtěli vyčíst výkon

elektrárny a je tedy možné, že pokud to tam nebylo, mohla být zpráva později doplněna. K obžalované uvedl, že byla solidní pracovnice, která se snažila to dělat dobře a poctivě. Na právní oddělení se obraceli s dotazy, ale on se raději řídil vlastním názorem, právníci jej museli přesvědčit, bez jeho souhlasu nebylo možné spor rozhodnout. Dle jeho názoru předložená revizní zpráva postačuje jako výchozí revize pro účely licenčního zařízení, sestava až po trafostanici je bezpečná. K prohlídkám elektráren uvedl, že byly tzv. z venku, o čemž se nesepisoval zápis, a pak bylo ohledání dle správního řádu, pokud se na elektrárně něco nezdálo. První paralelní připojení byl požadavek v cenovém rozhodnutí, byl tím vykládán zákon, že to znamená uvedení do provozu, technicky to znamená připojení do sítě. V řízení před soudem svědek zopakoval ve své výpovědi svoje postavení na ERÚ a upřesnil pracovní zařazení obžalované jako jeho zástupce, která měla pravomoc vydávat licence. K předmětné elektrárně uvedl, že si již na to moc nevzpomíná, zopakoval některé části své výpovědi z přípravného řízení a uvedl, že ví, že s obžalovanou o tom komunikovali mailem, pak se dozvěděl, že to konzultovala i s kolegou P. Zopakoval, že jí uvedl, bez znalosti spisu, že bez kolaudačního souhlasu by se ta licence vydávat neměla. Svědek pak opětovně shrnul podmínky potřebné pro udělení licence dle energetického zákona a příslušné vyhlášky. Uvedl, že pokud stavební povolení vyžadovalo vydání kolaudačního souhlasu, tak by tam měl být, zda to šlo nahradit něčím jiným, nemůže vyloučit, například znaleckým posudkem. Dále svědek popsal k revizním zprávám, že v nich bylo definováno zařízení, kde leží, výkony panelů a závěr o bezpečnosti provozu, na odboru licencí nebyli odborníci, ale dalo se to dovodit z toho, co tam měl technik definovat. Pokud by někdo z nich naznal nějaké podezření, na co se revize vztahuje, mohl si to nějak zjistit, ale většinou tam byla jedna revize, oni byli laici a dokázali si spojit to pojmenování s tím, o jaké zařízení se jedná, nebyli vybaveni podrobnými vědomostmi. Chtěli, aby byla potvrzena bezpečnost celé elektrárny, toho výrobního zařízení. Revize posuzovali všichni stejně, on si přečetl, co je tam napsáno, na jaké je zařízení a stalo se, že technik tam měl uvedeno jen na jakou část se revize vztahuje, a když byly pochybnosti, tak se volalo a chtěli doplnit zbytek, aby se zjistilo, na co se případně nevztahuje. On spisy přiděleny neměl, řešil jen problematiku, kde se dospělo k negativnímu rozhodnutí. Licence mohl podepisovat jen on nebo obžalovaná. Neví, zda si konkrétně předmětný spis bral ke kontrole kolega P. po Novém roce, ale myslí si, že ano, protože si brali spisy z posledních dnů roku 2010. K předmětné elektrárně si vzpomněl ještě na to, že tam odmítl vedoucí stavebního úřadu vydat kolaudační souhlas dle obžalované bezdůvodně. Zapříčinily to asi ty Vánoce, on měl informace, že se to nevešlo do konce roku. Jeho názor, který sdělil obžalované, byl takový, který jí uvedl e-mailem, neznal tehdy spis, pokud by tam bylo něco, z čeho by se dalo vyjít, nemusel by ten jeho názor být až tak správný. Nevzpomíná si na žádný případ, kdy by licenci vydali na základě ujištění, že kolaudační souhlas teprve vydán bude. Na odboru licencí se vyžadovalo vysokoškolské vzdělání technického typu, ale někteří ho neměli, prošli pak školením správního řádu, byli seznámeni s energetickým zákonem. Věděli, z čeho se zhruba skládá fotovoltaická elektrárna, ale že by tam rozuměli technickým záležitostem, to ne. Měli znalosti o nízkonapěťové části, stejnosměrné a i střídavé, kde došlo k navýšení napětí v transformátorech, o vysokonapěťové části, která byla už vedle té výrobní. K technické stránce, jak funguje elektrárna, školení nebyli. Existuje nějaká norma, jak má vypadat revize, tu neměli k dispozici. K e-mailu od J. P. uvedl, že tento neviděl a domnívá se, že to, co se tam uvádí, tak přesně není, stavební povolení nezakládá právo užívat stavbu, s těmi závěry se neztotožňuje, byla by to věc k diskuzi. Na svůj e-mail z 22.12.2010 si svědek již nevzpomínal, pamatoval si jen z 31.12.2010. Upřesnil také, že jeho e-maily z uvedeného dne se týkaly i jiných elektráren u Chomutova. K předmětné revizní zprávě z licenčního spisu uvedl, že to vypadá, že je elektrárna zrevidovaná celá, zdá se, že je to změřeno až po rozvaděči, oni potřebovali až po transformátory, těžko říct z té zprávy. Pokud by byl v práci 31.12.2010, předmětnou licenci by podepisoval zřejmě on. Zastával

tehdy názor, aby se, pokud bylo vše připraveno a hotovo, licence vydala, aby se neotálelo, ale jen pokud byly splněny podmínky zákona. Pokud nebylo vše doloženo, tak se mělo postupovat tak, že se oznámilo žadateli, že podklady nevyhovují a pokud by další důkazy nebyly, měla se žádost zamítnout. Jeho názor sdělený v předmětném e-mailu z 31.12.2010 obžalované byl jeho, obžalovaná se jím řídit mohla, ale nemusela, ona se rozhodla dle své úvahy, pokyn jí nedával. Pokud v přípravném řízení uváděl podrobnější informace, pamatoval si více, bylo to tak, jak uvedl, vypověděl vše pravdivě.

Svědék **M. J.** v přípravném řízení i v řízení před soudem uvedl, že jako revizní technik vyhotovil Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení vztahující se k předmětné fotovoltaické elektrárně (dále FVE). Uvedl, že rozsahově šlo o revizi z trafostanice po rozpojovací kabelové skříni a ze skříně dál na nízkonapěťových vývodech ze skříně směrem k usměrňovačům, nejednalo se tedy o revizi kompletní. Objednatelem byla společnost AZW a zprávu předával panu P. Ze společnosti FVE Mozolov s nikým nejednal. K předložené Zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení RZ 10607 ze dne 22. 9. 2010, která byla zástupci FVE Solar I doložena do správního spisu, svědek uvedl, že je zde doplněn výkon, počet modulů a počet měničů, doplněné údaje nebyly předmětem jím prováděné revize. Dále uvedl, že předestřené revize by se neměla posuzovat jako revize na celou FVE, neboť je tam uvedeno, čeho se týkalo měření a nejsou tam údaje například o hodnotách na vodičích, o zkušebním provozu, o výkonové bilanci a další. Zdůraznil, že se jedná o jím vypracovanou zprávu, do které byly údaje někým doplněny, jeho nikdo nežádal, aby do své zprávy nějaké údaje doplnil. Svou původní verzi revizní zprávy předal policii. Revize mu trvala pouze jeden den. V rámci výsledku v hlavním líčení svědek zopakoval a upřesnil, že jeho revize se týkala pouze nízkonapěťových kabelů, je to z jeho zprávy patrné, k revizi další části elektrárny nebyl vyzván. Jeho zakázka tedy začínala v trafostanici a skončila jako vývody pro měniče. Mohl by s ohledem na svoji odbornost revidovat i další části fotovoltaické elektrárny, ale nebyl k tomu vyzván. Specifikoval, že z nízkonapěťové části by bylo možné revidovat ještě vlastní měniče, stejnosměrné kabely mezi měniči a těmi jednotlivými zdroji, tj. s těmi panely. Dále by bylo možné revidovat vysokonapěťovou část FVE, k revizi zařízení vysokého napětí však nemá oprávnění. Po předložení revizní zprávy na č.l. 361 z licenčního spisu opětovně uvedl, že přeškrtnutí údajů ani doplněné údaje ohledně modulů a výkonu nepocházejí od něj, revizní zprávu na č.l. 1386 (kterou předložil on) označil za autentickou. Slovo „výchozí“ se uvádí do každé zprávy, vztahuje se k zařízení, které je revidováno. Dále svědek vyjádřil názor shodně jako v přípravném řízení, že dle něj by osoba, která se v oboru pohybuje, měla rozeznat, čeho se tato revizní zpráva týká, že se nejedná o revizi celé elektrárny, ale jen části. Pokud by měla u sebe jeho revizní zprávu a projekt, pozná, čeho se revize týká, bez projektu by orientace byla horší. On do zprávy popsal zadání z projektové dokumentace, je tam tedy název zadání i tabulka měření týkající se jen napájecího rozvodu NN, uzemnění.

Ze svědecké výpovědi **A. P.**, který vypovídal shodně v řízení přípravném i v hlavním líčení, kdy u hlavního líčení svoji výpověď detailněji upřesnil, bylo zjištěno, že pracoval v roce 2010 na pozici ředitele legislativně - právního odboru ERÚ. S odborem licencí mimo jiné spolupracovali v konzultační činnosti, kdy zejména L. P. s nimi projednával konkrétní záležitosti. Obžalovaná byla zástupkyní pana P., který byl ředitelem odboru licencí. V souvislosti s předmětným licenčním řízením si svědek vzpomněl na e-mail od obžalované z 31. 12.2010, který obsahoval vyličení skutečností ohledně předmětné elektrárny, na základě kterých se ona domnívala, že by licenci měla vydat, uváděla, že fotovoltaická elektrárna je hotová a dokončená, že je problém s přípojkou a vyznělo to tak, že na jejich útvar chce přenést odpovědnost za vydání nebo nevydání licence. V uvedené době čerpal svědek dovolenou a obžalovanou odkázal na svého tehdejšího podřízeného J. P. s tím, že ona je

oprávněná úřední osoba a má rozhodnout podle toho, co je ve správním spise. Domnívá se, že telefonicky kontaktoval pana P., aby dotaz obžalované vyřídil nebo konzultoval. Také se domnívá, že s panem P. věc telefonicky krátce probírali asi po tom e-mailu od obžalované, vybavuje si jen to, že měl být problém s kolaudací přípojky, že vedla přes jiné pozemky. Více si celou věc začal uvědomovat, až po rozhodnutí Krajského soudu o zrušení licence této elektrárně. Je možné, že některé informace má až z pozdější doby, ale vybavuje se mu, že tam měl být problém s přípojkou a myslí si, že panu P. říkal, že pokud je problém jen s přípojkou, tak ji nepovažuje za součást výroby, ale neví, jestli tam nechybělo i něco jiného. Domnívá se, že e-mail, který pak poslal pan P. obžalované, už neodsouhlasil, ale viděl jej v kopii, neví však už kdy. Dále svědek popsal obecné předpoklady pro udělení licence dle energetického zákona v roce 2010, kdy k technickým předpokladům byla vydána i vyhláška, které se pokusila definovat potřebné doklady. V obecné rovině svědek k věci konstatoval, že dle jeho názoru a výkladu § 9 energetického zákona bez kolaudačního souhlasu (kolaudačního rozhodnutí, oznámení záměru započít s užíváním stavby a současně prohlášením, že stavební úřad nezakázal užívání stavby), pokud se vztahoval k zařízení, které je definováno jako výroba, tak nebyl splněn předpoklad pro udělení licence. ERÚ se nespokojoval s jinými doklady, než které jsou uvedeny, z žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nevyplývá žádná skutečnost. Neví o tom, zda měli pracovníci odboru licencí k obsahu revizních zpráv nějaké školení. Neví, jakým způsobem postupovali při kontrole revizních zpráv, on by ji porovnal s nějakým podkladem o rozsahu a identifikaci zařízení, zda odpovídá. K subjektivnímu hodnocení pracovních schopností obžalované se svědek vyjádřil tak, že měla určité nedostatky v procesní oblasti a že zástupkyně byla proto, že tomu tak bylo vždy. K e-mailu na č.l. 130 spisu, který mu byl předložen, svědek uvedl, že jde o předmětný e-mail, který dostal od obžalované a ve kterém je konstatováno, že vydání kolaudačního souhlasu se týká výhradně pozemků při stavbě přípojky, tak to z toho pochopil. K e-mailu na č.l. 190 spisu svědek sdělil, že jde o e-mail pana P. pro obžalovanou, který mu byl zaslán v kopii. K revizním zprávám obecně uvedl, že dle jeho názoru se měly týkat konstrukční části, kde jsou nasázeny panely a vzájemně propojeny a vyvedeny do střídačů, jejím předmětem tedy mělo být zařízení, které vyrábí elektřinu a měla být zrevidována celá jím uvedená nízkonapěťová část nikoli jen část, počet panelů ve zprávě není obligatorní. S konkrétními správními spisy se svědek seznámil až na začátku roku 2011, kdy v několika případech dostal za úkol prověřit postup při udělování licence, v okamžiku, kdy někdo doložil pouze revizi k nevysokonapěťové části, nikoliv k tomu konstrukčnímu uspořádání elektrárny, považoval to za vadu řízení. Nekontrolovaly se všechny spisy, ale jen ty, kde se přepokládaly nějaké vady, zpráva o kontrole se pak nezanášela do spisu, ale předkládala se předsedovi ERÚ. Primárně spisy kontroloval on a nevybavuje si, že by kontroloval tuto elektrárnu Mozolov. K vysvětlení toho, proč v přípravném řízení neuvedl, že byl v předmětné věci v kontaktu s panem P., svědek sdělil, že tím chtěl říci, že nepsal, neodpovídal a nekontroloval e-mailovou korespondenci na dané téma, ale ne, že by s panem P. nebyl vůbec v kontaktu. Uvedl, že s e-mailem pana P., který mu byl následně zaslán, se ztotožnil a ztotožňuje stále, neboť měl zafixovanou jen spojitost s problémem ohledně přípojky. Pokud by měl informaci, že nebyla zkolaudována celá stavba či dokonce, že probíhalo řízení o odstranění stavby, uvedl, že pak by licenci nešlo vydat. Po návratu z dovolené se svědek o osud správního řízení, které bylo předmětem e-mailové komunikace mezi ním a obžalovanou a následně obžalovanou a panem P. asi již dále nezajímal, nevybavuje si to. K rozporu s výpovědí v rámci přípravného řízení, ve které uvedl, že se na začátku roku 2011 dotazoval, zda byla licence vydána, sdělil, že pokud to tehdy řekl, asi to tak bylo, ale nevybavuje si další podrobnosti, tuší, že se v lednu ptal, zda byla licence vydána. Dle jeho názoru tehdejší vedení odboru licencí nepostupovalo přesně tak, jak se uvádělo na poradách, kdy koncem roku bylo na poradách probíráno, že věci se mají vyřizovat tak, jak postupně přicházely, nemá se upřednostňovat a nemá se rozhodovat

za každou cenu v prosinci. Domnívá se, že na odboru licencí to ale fungovalo jinak, že měli snahu vyhovovat a na poradách to předkládali jinak. Dle jeho subjektivního hodnocení na odboru licencí bylo více znalých a schopnějších lidí než obžalovaná.

Ze svědecké výpovědi **J. P.**, který vypovídal shodně v přípravném řízení i v řízení před soudem, bylo zjištěno, že na konci roku 2010 byl na ERÚ řadovým právníkem zabývajícím se spíše ochranou spotřebitele, k předmětné věci se dostal proto, že byl 31. 10. 2010 v práci. Obžalovaná byla na odboru licencí jako zástupce šéfa. Svědek byl osloven 31.12.2010 obžalovanou, která mu popsala situaci (absence kolaudačního souhlasu) s tím, jestli a za jakých podmínek jde licenci vydat a uvedla, že je věc projednána s A. P. (jeho nadřízeným) a proto se také domnívá, že s ním telefonicky věc konzultoval, byl by to logický krok. Sdělení vyjadřující právní stanovisko, kterým svědek reagoval na zprávu obžalované, vycházelo z předpokladů, že je FVE odsouhlasena v rámci revizní zprávy, připojena k distribuční soustavě a dodává elektřinu a zbývá jen počátkem roku 2011 dodat „papír“ dokládající kolaudaci s tím, že ho na stavebním úřadě doposud pouze nestačili vydat. Konkrétně to, že je vše hotovo a čeká se jen na „papír“, svědkovi sdělila sama obžalovaná, na stavebním úřadě to měli mít nachystané, ale nestihli to vydat. On správní spis neviděl. Informace poskytnuté obžalovanou svědek nikterak neověřoval, jeho subjektivní pocit z jednání s obžalovanou byl takový, že se bojí licenci nevydat. Právní názor svědka na situaci, kdy by vydání licence ihned po Novém roce bylo pouze formální záležitostí za současného splnění všech dalších předpokladů, zůstává takový, že licenci by v tomto případě bylo možné vydat i přes znění vyhlášky, pokud by to stálo jen na tom, že nějaká úřednice nevydala kolaudační rozhodnutí před 1.1.2011, ale až o něm. Pokud by však svědkovi bylo známo, že 31. 12. 2010 vůbec není vedeno řízení ohledně vydání kolaudačního souhlasu, vydání licence by nedoporučil. V řízení před soudem svědek upřesnil a doplnil, že v rámci udělování licencí nemělo legislativně-právní oddělení žádnou pravomoc, jeho pracovníci fungovali pouze jako konzultační osoby. Má za to, že během telefonátu s panem P. se společně víceméně domluvili na tom, jak to zformulovat, aby bylo možné oproti přesnému znění vyhlášky licenci udělit. Svědek opět podotkl, že vycházel ze situace, kdy je vše přichystané a problém s kolaudačním souhlasem má pouze administrativní ráz. Jeho rada byla obecná, řekl jen, že pokud budou splněny všechny podmínky, které ve svém vyjádření uvedl, pak lze licenci vydat. Šlo o to, aby neodmítli udělit licenci v případě elektrárny, která je ukončena po bezpečnostní, distribuční, stavební a technické části, jen z formálních důvodů nedodání kolaudačního rozhodnutí. Vycházel z toho, že vydání kolaudace je už jen formální otázka. Po popisu svého právního názoru na otázku vydání/nevydání licence v uvedeném případě, kdy tento popis odpovídal jeho výpovědi v přípravném řízení, uzavřel, že příslušná vyhláška stanovující kolaudační souhlas jako podmínku pro vydání licence nemusí být za některých podmínek dodržena. Doplnil, že pokud by věděl, že jeho obecná rada bude formálně založena do spisu, tak by takovou obecnou radu neposkytl, ale chtěl by předložit správní spis a k němu by se vyjádřil, zda licenci vydat či nevydat. On to ale stále bral jen jako obecnou radu v případě, že měly být splněny všechny podmínky ohledně dokončenosti elektrárny. Při znalosti faktického stavu předmětné věci, tedy že stavebním úřadem nebylo nastavené, že vydání kolaudačního rozhodnutí je jen formalita, tak by takové stanovisko nedal, vůbec by se o tom s obžalovanou nebavil, protože pak by nebyly splněny podmínky a licenci by nebylo možno vydat. Po datu 31. 12. 2010 se svědek o průběh věci již dále nezajímal, po několika měsících se dozvěděl, že kolaudační souhlas byl dán až několik měsíců po začátku roku. K atmosféře na ERÚ koncem roku 2010 se svědek vyjádřil tak, že zde panovala obava, že pokud bude žádost o licenci se všemi náležitostmi hotová a včas na ERÚ podaná, může být žadateli neudělením licence způsobena škoda nesprávným úředním rozhodnutím. Jeho rada poskytnutá e-mailem obžalované odrážela snahu předejít tomu, aby ERÚ rozhodl špatně. Uvedl svůj subjektivní

dojem, že vycítil, že obžalovaná měla strach z toho, že když je to úplně hotové a nevydá to, že by to bylo nesprávné úřední rozhodnutí a konzultací s ním se chtěla tzv. pojistit. K jeho e-mailu na č.l. 449 sdělil, že informace o proběhlém ohledání FVE na místě a o tom, že nebyly zjištěny nedostatky, měl díky tomu, že v průběhu prosince někteří kolegové jezdili elektrárny kontrolovat. Jak kontrola proběhla v tomto konkrétním případě, nevěděl, takové informace neměl. Formulace v jeho doporučení, že ohledáním na místě samém nebyly zjištěny nedostatky a že záležitost je zkonzultována na stavebním úřadě, měly svědkovi sloužit jako pojistka, prakticky měly popisovat stav, ze kterého při svém hodnocení situace vychází. Nezkoumal, zda je všechno splněno a jak, vycházel z toho, že pokud toto všechno bude splněno, pak jeho doporučení platí. K ruční poznámce na č.l. 449 na jeho e-mailu, ve znění „dne 31.12.2010 potvrzeno LPO, že po posouzení věci lze licenci vydat“, svědek uvedl, že jde asi o osobní poznámku obžalované. Závěrem svědek potvrdil, že pracovní zaneprázdněnost pracovníků odboru licencí koncem roku 2010 byla oproti ostatním měsícům velká. Popsal, že existovaly podmínky, pro udělení licence, které musely být splněny, pracovníci odboru licencí měli seznam podkladů, které si kontrolovali, zda byly doloženy. Dotazy na jejich oddělení ohledně vydání licence byly výjimečné, spíše se na ně obraceli ohledně smluv, licence si řešili sami na odboru licencí, protože tam bylo hodně zkušených kolegů.

Z výpovědi svědka L. Š., který vypovídal v přípravném řízení i v řízení před soudem, bylo zjištěno, že tento svědek byl na základě plné moci oprávněn jednat za společnost FVE Solar I s.r.o. v rámci licenčního řízení s ERÚ. Obžalovanou zná od doby jejího působení na ERÚ, kdy s ní komunikoval poštou, telefonicky, osobně kvůli projektům, které měl na starosti, následně se již v rámci jejího působení v soukromém sektoru několikrát potkali na jí organizovaných seminářích o energetice. S obžalovanou mimo jiné konzultoval zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení ze dne 22. 9. 2010 vztahující se k předmětné FVE, která byla v návaznosti na konzultaci doplněna o celkový výkon FVE, počty panelů a měničů. Revizní zprávu si objednával u dodavatele Techniserv a tomu pak sdělil, že je třeba zprávu doplnit, to doplňoval revizní technik, s ním se osobně nesetkal. Svědek uvedl, že daná revizní zpráva se týká rozvodů nízkého napětí a uzemnění, nejde o revizi na kompletní FVE, ale jen na její část. Dále uvedl, že existují další revizní zprávy, které se týkají zbytku celé FVE (konkrétně vysokonapěťové části a trafostanic) a byly všechny dodány na ERÚ do konce roku 2010, pokud se v licenčním spise nenacházejí, mohly se ztratit, neboť na ERÚ byly v té době zmatky. Všechny tyto revize se nacházejí na ČEZ Distribuce, odkud je lze vyžádat. Pracovníci ČEZ Distribuce byli jedinými kompetentními ke kontrole předkládaných revizí, zapojení a skutečného stavu FVE, oproti tomu pracovníci ERÚ takovou odbornou způsobilost nemají a neměli. I on vzhledem ke svým odborným znalostem pozná rozsah revize. Podklady a dokumenty v rámci celého správního řízení doručoval na Stavební úřad v Havlíčkově Brodě nejprve svědek, poté M. F. – jeho kolegyně, žádost o vydání kolaudačního souhlasu ze dne 20. 12. 2010 doručoval přibližně v polovině prosince na podatelnu příslušného úřadu osobně M. V., který roku 2012 zemřel. V rámci výpovědi v hlavním líčení svědek doplnil údaje ohledně svého pracovního vztahu k předmětné FVE, kdy byl zaměstnancem společnosti Antaris Solar, která následně kupovala společnost FVE Solar I. (Mozolov), tato společnost byla vždy prázdná, zaměstnance neměla. Pracovní náplní svědka bylo vyhledávání akvizic a supervize výstavby, ohledně licence pro předmětnou FVE Solar I s.r.o. byl činný v tom smyslu, že podal žádost a následně doplňoval nezbytné doklady. Svědek opakovaně vyjádřil nespokojenost s postupem úředníka stavebního úřadu, který dle jeho názoru nevykonával svoji práci tak, jak měl, a úmyslně poškozoval investora, dále se také vyjádřil, že příslušný úředník postupoval úmyslně šikanózně, kdy objasnil problém, který nastal tím, že nebyly správné katastrální mapy a přípojka se musela vést přes jiné pozemky, aby nepoškodili majetek jiných. Stavební úředník to však nechtěl pochopit. Pak už se jednání se stavebním úřadem neúčastnil, ví, že

tam probíhalo řízení o odstranění stavby, nějaké pokuty, měl pak na starost jiné věci. Žádost o udělení licence pro FVE Solar I podával svědek na konci října 2010. K této žádosti bylo doloženo později. Ohledně kolaudačního souhlasu dostal svědek z Německa pokyn, že je to předjednáno a má žádost o kolaudační souhlas podat, proto vyplněnou žádost podepsal. Žádné podrobnosti nevěděl. Na Stavební úřad v Havlíčkově Brodě ji zavezl kolega, který následně zemřel, ale potvrdil mu, že ji podal, na ERÚ se poslala kopie ještě bez podacího razítka stavebního úřadu poštou. Po doložení kopie žádosti o vydání kolaudačního souhlasu již s ERÚ komunikovala jen advokátní kancelář. Svědek byl v prosinci v kontaktu s obžalovanou, ptal se jí, kdy bude licence vydána, zda spolu řešili konkrétně absenci kolaudačního souhlasu, již neví. K vydání kolaudačního souhlasu došlo na konci února, na začátku března 2011, svědek má za to, že nebyla podána nová žádost o kolaudační souhlas a postupováno bylo na základě žádosti původní, není si však zcela jistý, neboť v této době se již aspektem kolaudačního souhlasu nezabýval. Licenci si dne 31. 12. 2010 svědek vyzvedl od obžalované na ERÚ na základě telefonické domluvy, on ji kontaktoval a ona mu řekla, kdy má přijet. První paralelní připojení předmětné elektrárny proběhlo přibližně v polovině prosince 2010. Jak na ERÚ, tak na ČEZ Distribuci a na stavební úřad byly před prvním paralelním připojením doložovány výchozí revizní zprávy elektrárny, ty mají několik částí. Svědek předpokládal, že revizní technik J. prováděl revizi nízkonapěťové i vysokonapěťové části, on si to objednával u dodavatele Techniserv. Následně svědek revizi nízkonapěťové části, vysokonapěťové části i trafostanice viděl a jako osoba s odbornou znalostí problematiky posoudil, že jsou správné. Po předestření revize na č.l. 361 spisu svědek sdělil, že jde o revizi nízkonapěťové části, část vysokonapěťová by musela být zvlášť, její absenci v licenčním spise vysvětlil chaosem na příslušných úřadech. Je přesvědčen, že na ERÚ byly všechny potřebné revize zaslány. On v revizní zprávě opravil název elektrárny. Uvedl, že obsahově za revizi zodpovídá pouze revizní technik, nikdo jiný mu do toho nemá mluvit. Při opětovném umožnění nahlédnutí do revizní zprávy na č.l. 1386 a násl. společně s dotazem soudu, na kterou část FVE (stejnoseměrnou či střídavou) se zpráva vztahuje, svědek odpověděl, že není odborníkem na revize, vidí tam jen jednosměrnou část. Na dotaz soudu, zda byla na ERÚ doručena i tato verze revizní zprávy (tedy verze bez pozdějšího pozměnění) svědek odpověděl kladně, její absenci v licenčním spise ERÚ nedovedl vysvětlit. K žádosti o povolení uvedení do zkušebního provozu svědek sdělil, že důvodem blízké časové návaznosti mezi předložením žádosti o povolení uvedení do zkušebního provozu a podáním žádosti o vydání kolaudačního souhlasu (přičemž tyto dvě nemohou běžet současně) byl záměr, aby příslušný referent nejprve povolil zkušební provoz, během kterého by se následně připravila kolaudace. Po předestření části výpovědi z přípravného řízení, kde se vyjadřuje ke „komunikaci paní F. s panem P.“, svědek specifikoval, že mělo jít o komunikaci e-mailovou a dozvěděl se o ní při nahlížení do spisu. K dotazu ohledně toho, zda ERÚ již někdy předtím požadoval doplnění údajů do revizní zprávy, se svědek vyjádřil tak, že toto se předtím nikdy nestalo.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení **L. S.** (čten dle § 211 odst. 6 tr. řádu) bylo zjištěno, že byl v rozhodném období referentem Stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod činným v řízení ohledně FVE Solar I. Popsal, že stavební povolení na předmětnou elektrárnu bylo vydáno 30.6.2010 a následně se řešila změna stavby. První řízení o změně stavby stavební úřad zastavil dne 9.11.2011, neboť nebyly doloženy potřebné podklady. Druhé řízení o povolení změny stavby stavební úřad přerušil 29.11.2010 opět z důvodů chybějících podkladů. FVE Solar I si požádala o povolení zkušebního provozu stavby, kde nebyla povolena změna stavby. První řízení o povolení zkušebního provozu bylo přerušeno dne 6.12.2010 a téhož dne bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, protože nebyla povolena změna stavby. Řízení o odstranění stavby bylo dne 15.12.2010 přerušeno, neboť 9.12.2010 si

FVE Solar I podala žádost o dodatečnou změnu stavby. Dne 15. 12. 2010 podala společnost FVE Solar I žádost o povolení zkušebního provozu stavby. Vzhledem k tomu, že nebyla do té doby povolena změna stavby, stavební úřad dne 27. 12. 2010 žádost o zkušební provoz zakázal. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydal stavební úřad dne 17. 1. 2011 s nabytím právní moci dne 9. 2. 2011. Na základě nabytí právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dne 15. 2. 2011 stavební úřad zastavil řízení o odstranění stavby. Dne 15. 2. 2011 požádala společnost FVE Solar I o vydání kolaudačního souhlasu, který byl vydán dne 9. 3. 2011. Svědek dále uvedl, že změna stavby byla navržena na jiných pozemcích, než na které bylo původní stavební povolení, navrhovatel nedoložil, že má k těmto pozemkům právo stavbu na nich umístit, takže se jednalo o majetkoprávní záležitosti. K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu ze dne 20. 12. 2010, která je součástí licenčního spisu ERÚ, svědek uvedl, že tuto zřejmě neviděl, není tam ani podací razítko. I kdyby uvedená žádost byla podána, došlo by k jejímu zamítnutí, neboť nebylo možné do konce roku 2010 pro předmětnou FVE vydat kolaudační souhlas, když teprve dne 17. 1. 2011 bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které následně nabylo právní moci dne 9. 2. 2011. Až po 9.2.2011 bylo možno žádat o vydání kolaudačního souhlasu. Dále svědek popsal, že koncem roku 2010 byl telefonicky kontaktován nějakou paní z ERÚ, na jejíž jméno si nevzpomíná, přičemž se zajímala, za jakých okolností by mohl vydat kolaudační souhlas či nějaké jiné povolení provozu. Svědek jí odpověděl, že provoz FVE je možný až po nabytí právní moci dodatečného povolení stavby, datum předpokládaného rozhodnutí neuvedl, neboť to záviselo na výsledku správního řízení. Na jiný kontakt ze strany ERÚ si nepamatuje. Stavební řízení prováděl pouze on, prováděl i místní šetření začátkem prosince s výsledkem, že stavba je prováděna na pozemcích, ke kterým tehdy neměl žadatel právo provést stavbu, faktický stav stavby tehdy nekontroloval. Změna stavby v tomto případě byla především v jiné trase elektrické přípojky (na jiném pozemku) a v jiném rozmístění fotovoltaických panelů (na stejném pozemku).

Z výpovědi **M. F.** (čten úřední záznam o podaném vysvětlení dle § 211 odst. 6 tr. řádu) bylo zjištěno, že v rozhodném období pracovala jako asistentka ředitele pobočky ve společnosti Antaris Solar s.r.o., kdy tímto ředitelem byl L. Š., oprávněný jednat za společnost FVE Solar I s.r.o.. Společnost FVE Solar I neměla žádné zaměstnance. Svědkyně uvedla, že měla od společnosti FVE Solar I plnou moc k jednání jen se Stavebním úřadem MÚ Havlíčkův Brod, podklady tam posílali poštou nebo vozili osobně, jednala s panem S. jak osobně, tak i telefonicky. Na tento stavební úřad předkládala žádost ze dne 15. 2. 2011 o vydání kolaudačního souhlasu na danou FVE, na které je její podpis. Jinou žádost o vydání kolaudačního souhlasu si svědkyně nevybavovala. Po předestření žádosti o vydání kolaudačního souhlasu s datem 20. 12. 2010 uvedla, že na této je podepsán Š., neví, zda ji viděla, ale je si jistá, že na stavební úřad ji nedoručovala. Vzpomněla si, že se řešil se stavebním úřadem problém s pokutou, stavební úřad to nějak zdržoval. Není schopna uvést konkrétní problémy týkající se FVE Solar I (Mozolov), neví, jestli měla informaci, kdy měl být vydán kolaudační souhlas.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení **J. B.** (čten dle ustanovení § 211 odst. 6 tr. řádu) bylo zjištěno, že na konci roku 2010 pracovala na odboru licencí ERÚ a její pracovní náplní byl přijatá a odeslaná pošta, reprefond, zápisy z porad. Na kontroly licenčních spisů v roce 2011 si nevzpomíná, ona řešila spisy jen administrativně, kdo si je vypůjčil, kde jsou uloženy. Vedla si pro vlastní potřebu seznam spisů zapůjčených k nahlédnutí, ale nemusely tam být všechny, ona sama žádné spisy legislativně-právnímu odboru nepředávala. Neví o tom, že by v té době existovala nějaká evidence spisů, ze které by bylo možno zjistit pohyb spisu. K předmětné elektrárně se nedokázala nijak vyjádřit.

Ve věci byly provedeny následující **listinné důkazy**.

Z trestního oznámení Energetického regulačního úřadu (dále jen ERÚ) ze dne 26.3.2014 bylo zjištěno, že bylo podáno ve věci udělení licence FVE Solar I s.r.o. včetně údajů ohledně postupu v licenčním řízení. Z rozhodnutí o udělení licence ze dne 31.12.2010 č.j. 12585-15/2010-ERU bylo zjištěno, že licence č. 111017445 byla udělena ERÚ pro FVE Solar I s.r.o. na dobu 25 let s výkonem 1,658 MW, kdy na licenci je podepsána obžalovaná I. F. Změna názvu společnosti FVE Solar I s.r.o. na FVE Mozolov a změna odpovědného zástupce pak byla zjištěna z následujících rozhodnutí ERÚ o změně rozhodnutí o udělení licence 111017445. Z rozsudku Krajského soudu v Brně 62A 116/2013 – 163 ze dne 28.5.2015 bylo zjištěno, že rozhodnutí ERÚ ze dne 31.12.2010 č.j. 12585-15/2010 ve věci udělení licence FVE Solar I s.r.o. (nyní FVE Mozolov s.r.o.) se zrušuje a věc se na základě žaloby Nejvyššího státního zástupce vrátila žalovanému Energetickému regulačnímu úřadu k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud osobě na řízení zúčastněné (FVE Mozolov s.r.o.) udělil dne 31.12.2010 licenci, přestože nepředložila příslušné rozhodnutí stavebního úřadu dle § 9 vyhlášky č. 426/2005 a zprávu o výchozí revizi na celé zařízení, resp. na jeho NN část. Postoj FVE Mozolov s.r.o. byl zjištěn z jejího vyjádření k uvedené věci Krajského soudu v Brně 62A 116/2013. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 As 132/2015 – 102 bylo zjištěno, že podané kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně 61 A 116/2013 – 163 byly zamítnuty. Z e-mailu od obžalované I. F. pro A. P. ze dne 31.12.2010 bylo zjištěno, že obžalovaná dala na vědomí předání žádosti o okamžitou odpověď pro advokátní kancelář Valentová Fífková Švára ve věci udělení licence FVE Solar I, ve kterém sděluje, že ji budou žalovat o náhradu škody z důvodu nečinnosti (uplynulo 15 dnů od posledního doplnění) a jednak o to, že kolaudační souhlas není prokázáním technických podmínek udělení licence, dále uvedla, že elektrárnu ohledala 29.12.2010 s výsledkem, že je naprosto v pořádku, má první paralelní připojení a je schopná okamžitě začít vyrábět elektřinu. Dále sdělení obsahuje to, že věc, která je předmětem nevydání kolaudačního souhlasu, se týká výhradně dalších dotčených pozemků při stavbě přípojky a absolutně se nedotýká technické způsobilosti elektrárny, což potvrzuje také revizní zpráva a že distributor výrobu schválil připojením, a dle jejího názoru místní šetření o povolení užívání zařízení bude stavebním úřadem posuzováno pouze v souladu s projektovou dokumentací bez možnosti posuzovat technické parametry, takže následné vydání kolaudačního souhlasu je rutinní záležitostí. Závěrem vyjádřila názor, že by bylo lépe licenci vydat a předejít sporu a není si jistá, zda jejich postoj je zde správný a žádá, aby jejich legislativně-právní odbor převzal odpovědnost ve věci obhájení stanoviska vůči žadateli. Součástí uvedené tištěné podoby e-mailu je ručně psaná poznámka, že dne 31.12.2010 - LPO potvrzeno po posouzení, že lze licenci vydat. Z e-mailu od J. P. ze dne 31.12.2010 pro obžalovanou soud zjistil, že k jejímu dotazu ve věci udělení licence pro provozovnu FVE Solar I s.r.o. ještě před vydáním kolaudačního souhlasu sdělil, že i v tomto případě lze licenci vydat za splnění podmínek, že žádost o udělení licence obsahuje veškeré právními předpisy předepsané náležitosti, že technické předpoklady ve smyslu § 9 vyhl. č. 426/2005 jsou prokázány stavebním povolením, oznámením o záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu formou žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, dokladem prokazujícím splnění požadavku k zajištění bezpečnosti práce, zprávou o revizi, že ohledáním na místě nebyly zjištěny žádné nedostatky při realizaci stavby ani při připojení k distribuční síti a tato skutečnost je zkonzultována na stavebním úřadě, že bylo doloženo, že FVE je připojena a ze strany provozovatele distribuční soustavy nebyly shledány překážky, které by po technické stránce bránily připojení, a že celá záležitost je projednána se stavebním úřadem a je zjištěno, že vydání kolaudačního souhlasu na začátku ledna 2011 nic nebrání. Ze sdělení D. V. a společnosti FVE Mozolov s.r.o. (Solar I s.r.o.) soud zjistil, že nebyla zproštěna povinnosti

mlčenlivosti. Z e-mailu od L. P. a pro obžalovanou bylo zjištěno, že jí dne 22.12.2010 sděloval, že společnost FVE Solar I s.r.o. nebude mít od stavebního úřadu povolené užívání, takže nevydat, kdyby něco takového předložil, tak v každém případě zkontrolovat před vydáním. Z e-mailové komunikace mezi L. P. a obžalovanou ze dne 31.12.2010 bylo zjištěno, že se obžalovaná na L. P. obrátila ve věci Solar I s.r.o. po zaslání jejího dotazu/sdělení A. P., který ji odkázal na jejího vedoucího a L. P. jí sdělil, že v tomto případě je stavba prováděna dle stavebního povolení, tak je nutný kolaudační souhlas a pokud tento žadatel nedoloží, nemůže se licence udělit, dále popisuje další postup k odstranění nedostatků a uzavírá, že dle jeho názoru by se licence vydat neměla, ale odkazuje i na možnost vyžádat si stanovisko od jiných právníků ERÚ. Další e-maily mezi obžalovanou a L. P. se týkají zjevně jiné elektrárny, protože se hovoří o ohledání a o L. Z e-mailů mezi obžalovanou a L. Š. bylo zjištěno, že v listopadu 2010 spolu komunikovali, kdy oba mimo jiné sdělovali, že kolaudace k FVE Solar I zatím není. Ze sdělení ERÚ ze dne 16.2.2015 bylo zjištěno, jakými doklady se prokazovala technická způsobilost s tím, že obecně platí, že lze udělit licenci, aniž by žadatel předložil kolaudaci, předčasné užívání, zkušební provoz, ale musí být doložen jiný dokument např. územní rozhodnutí, prokazující splnění technických předpokladů, kdy v tomto projednávaném případě stavební úřad jasně stanovil, že lze elektrárnu provozovat s kolaudačním souhlasem, který nebyl dodán a nebyly formálně splněny podmínky pro udělení licence. ERÚ dále sdělil, že pokyn k tisku rozhodnutí o udělení licence předmětné fotovoltaické elektrárně byl dán 31.12.2010 v 10.17 hod.. Dle sdělení ERÚ se v období od 18.7.2011 neprováděla kontrola elektrárny FVE Mozolov s.r.o.. Z vyčíslení od ERÚ bylo zjištěno, že dle předpokládaných výnosů elektrárny po dobu její garantované délky podpory, po dobu ekonomické životnosti elektrárny, tj. v horizontu dvaceti let při výpočtu z tzv. technicko-ekonomických předpokladů dle hodnoty instalovaného výkonu se zohledněním předpokládaného meziročního poklesu výkonu fotovoltaických panelů – o 0,8% ročně, dle garantovaných meziročních nárůstů výkupní ceny a zápočtu odvodů z elektřiny ze slunečního záření, byly stanoveny přepokládané výnosy předmětné elektrárny ve výši 404,9 mil. Kč při uvedení do provozu do 31.12.2010, 204,4 mil. Kč při uvedení do provozu od 1.1.2011 do 28.2.2011. Dále se ERÚ v téže listině vyjadřuje ke skutečnosti, že vykoupená elektřina byla hrazena z tzv. korekčního faktoru distribuční společností ČEZ Distribuce, a.s. do 31.12.2012 a pak OTE, a.s., který je vyrovnávacím příspěvkem tvořeným platbami mezi jednotlivými provozovateli soustavy a výběrem finančních prostředků formou složky ceny elektřiny na krytí vícenákladů, je to příspěvek, který hradí všichni spotřebitelé elektřiny a zbytek hradí stát ze státního rozpočtu formou dotací. Z dokladů o práci a vzdělání bylo zjištěno, kterých kurzů a vzdělávacích programů se obžalovaná účastnila a jakého dosáhla vzdělání. Z výpisu telefonních hovorů bylo zjištěno, že docházelo k telefonátům v prosinci 2010 mezi Stavebním úřadem Havlíčkův Brod a služebním telefonem obžalované. Ze sdělení Technické inspekce ČR bylo zjištěno, že kterých předpisů vycházejí revize elektrických zařízení včetně náležitostí revizních zpráv. Předcházející trestná činnost obžalované byla zjištěna ze spisu Krajského soudu v Brně 46T 5/2013, rozsudku téhož soudu sp.zn. 46T 7/2013.

ČEZ Distribuce, a.s. sdělil a doložil podklady k předmětné FVE. Ze žádosti o připojení výrobní elektřiny bylo zjištěno, že byla podána 20.11.2010 a doložena údaji o žadateli, stavebním povolením, souhlasem obce s výstavbou, zprávou o výchozí revizi RZ 10607 M. J., protokoly o zkoušce transformátoru, potvrzeními o ověření stanoveného měřidla, protokoly o měření, o nastavení ochrany, technickými zprávami. Z protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu bylo zjištěno, že tento byl vydán 23.12.2010, z protokolu o montáži elektroměru bylo zjištěno, že tento je ze dne 12.1.2011. Z faktur za dodávku elektřiny provozovatel ČEZ Distribuce a.s., výrobce FVE Mozolov s.r.o., byly zjištěny jejich výše, dodávky a to v období 2/2011 až 12/2012 včetně měsíčních výkazů o výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů. Jaké platby byly činěny společností ČEZ Distribuce

a.s. vůči FVE Mozolov s.r.o. bylo zjištěno také z výpisu z účtů ČEZ Distribuce a.s. za totéž období. Ze žádosti o uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny bylo zjištěno, že tato byla učiněna společností FVE Solar I s.r.o. 19.11.2010 a požadována od 1.1.2011. Ze smlouvy 2859000/0071/OZE/11 bylo zjištěno, že tato byla uzavřena mezi provozovatelem ČEZ Distribuce a.s. a výrobcem FVE Solar I s.r.o. o podpoře výroby elektřiny dne 14.1.2011 se specifikací práv a povinností s tím, že se týká výroby elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj uvedený do provozu do 31.12.2010 a cena za 1kWh je stanovena 12,4,- Kč. Ze sdělení ČEZ Distribuce a.s. bylo zjištěno, že tzv. první paralelní připojení se uskutečnilo 23.12.2010, provozní měřitelná dodávky byla uskutečněna 12.1.2011 po předchozí montáži 4Q elektroměru, z fotografií elektrárny pořízených dne 23.12.2010 byl zjištěn stav této elektrárny při závěrečné prohlídce v době prvního paralelního připojení.

Z Pravidel provozování distribučních soustav zpracovatelů – provozovatelů distribučních soustav z prosince 2008 byly zjištěny všeobecné podmínky pro užívání distribučních soustav, plánovací a připojovací předpisy pro distribuční soustavu, provozní předpisy, havarijní plány a zásoby, pravidla výměny dokumentů, dat a informací, předpisy pro registraci údajů a seznam souvisejících předpisů. Z pravidel provozování distribučních soustav (příloha č. 4) bylo zjištěno, že tato byla stanovena pro paralelní provoz zdrojů se sítí provozovatele distribuční soustavy a stanovuje podmínky pro připojení, uvedení do provozu, provozování, připojení k síti, přihlašovací řízení včetně změn 1/2010 ze dne 21.10.2010. Z faktur za období 1/2013 až 31.12.2015 a z výpisů z účtů společnosti ČEZ Prodej s.r.o. bylo zjištěno, jaké částky byly povinně vykupujícímu ČEZ Prodej s.r.o. fakturovány od výrobce FVE Mozolov s.r.o., výše jednotlivých dodávek elektřiny, úhrada těchto faktur včetně částky odvodu daně. Ze sdělení ČEZ Prodej s.r.o. bylo zjištěno, jakým způsobem byla stanovena výkupní cena elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu od 1.3.2011. Z odborného vyjádření J. M., ekonomické a organizační poradenství, byla zjištěna na základě předložených faktur za dodávku elektřiny od společnosti FVE Solar I s.r.o. (FVE Mozolov s.r.o.) výše výkupní ceny dle dodaného objemu při připojení FVE do sítě do 31.12.2010, při připojení od 1.1.2011, výše rozdílu fakturovaných cen a nárokových cen od 1.1.2011 včetně výše solární daně. Zpracovatel odborného vyjádření rovněž uvedl, že veškeré faktury byly společnosti FVE Solar I s.r.o. (FVE Mozolov s.r.o.) uhrazeny a to za období od 1/2011 do 12/2012 společností ČEZ Distribuce a.s. a od 1.1.2013 společností ČEZ Prodej s.r.o.. Za období od 1.1.2011 do 31.12.2015 byla získaná výkupní cena elektřiny dle faktur ve výši 111.122.038,24,-Kč, rozdíl cen oproti připojení po 1.1.2011 činil 40.225.624,96,-Kč a solární daň činila 21.609.073,50,-Kč. Ze zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení RZ 10607 (č.l. 1386) ze dne 22.9.2010, revidovaný objekt FVE Mozolov, rozsah revize SO-03, napájení rozvod nn, uzemnění, revizní technika M. J. bylo zjištěno, že tuto předložil sám revizní technik, a oproti revizní zprávě, která je součástí licenčního spisu (č.l. 361) v této zprávě není údaj o výkonu elektrárny, počtu modulů, počtu měničů a není zde přeškrtnutý název investora a razítko FVE Solar I a podpis Š., jinak se obsah zpráv shoduje. Ze sdělení stavebního úřadu byl zjištěn přehled vydaných rozhodnutí ve věci FVE Solar I s.r.o.. Pohyb finančních prostředků na účtech obžalované, jejich výše, nemovitý majetek, majetkové aktivity ve společnostech, pojistky, byl zjištěn ze zprávy o finančním šetření. Z evidence obyvatel bylo zjištěno, že M. V. zemřel dne 2.9.2012. Ze sdělení E.ON Distribuce a.s. bylo zjištěno v kombinaci se změnou Pravidel provozování distribuční soustavy (2/2010), příloha č. 4, kdy byl zaveden úkon první paralelní připojení, jakým způsobem probíhalo, za splnění jakých podmínek, dále skutečnost, že uskutečnění měřené dodávky vyrobené elektřiny do distribuční soustavy nebylo podmínkou pro přiznání podpory výroby elektřiny, podmínkou bylo povolení zkušebního provozu do 25.10.2010, a od 26.10.2010 provedení prvního paralelního připojení a právní moc licence na výrobu elektřiny, dále informace ohledně zdrojů financování výplaty podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, které pocházejí ze samotné fakturace, vyrovnávacích

plateb a dotací ze státního rozpočtu. Ze sdělení ERÚ ohledně kontrol licenčních spisů bylo zjištěno, že odbor licencí nevedl žádný seznam spisů, které byly předávány ke kontrole, kontrola předmětného spisu FVE Solar I s.r.o. proběhla v polovině roku 2013, kdy v uvedeném období kontrole byla podrobena správní řízení o licencích, které byly uděleny koncem roku 2010 s určitým výkonem, z příloženého seznamu bylo zjištěno, kterých elektráren se kontrola tato týkala, a dále také výsledek kontroly FVE Solar I s.r.o. spočívající ve výčtu zjištěných nedostatků, mimo jiné v absenci kolaudačního souhlasu, v rozporu mezi pozemky na rozhodnutí o licenci a stavebním povolení, zpráva obsahuje soupis kroků učiněný v tomto licenčním řízení. Z technické zprávy revizního technika J. K. bylo zjištěno, jakým způsobem postupuje při vyhotovení revizních zpráv FVE, dle kterých předpisů a jakých částí se revize týkají. Z usnesení Ústavního soudu I ÚS 946/16 ze dne 1.6.2016 bylo zjištěno, že byla odložena vykonatelnost výroku I rozsudku Krajského soudu v Brně 62A 116/2013-163. Z opatření ERÚ 2/2010 – organizační řád ze dne 18.1.2010 byla zjištěna úprava organizace a organizační struktury Energetického regulačního úřadu a působnost organizačních útvarů. Ze spisu správního řízení – licence ERÚ ve věci FVE Solar I s.r.o. bylo zjištěno, že žádost o udělení licence byla podána 22.10.2010 s doložením podkladů ke statutárním orgánům, s rozhodnutím o stavebním povolení ze dne 30.6.2010 s uvedením, že stavbu lze užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu, s doložením podkladů k možnosti užívání pozemků, s doložením dohody o užívání technologické části výroby elektřiny včetně dokumentace, technické zprávy, s doložením podkladů finanční situace žadatele, s energetickým auditem, s ekonomickým posouzením fotovoltaické elektrárny, s doložením dokladů k odpovědnému zástupci. Dále je součástí licenčního spisu zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení ze dne 22.9.2010 revizního technika M. J. s označením revidovaného objektu FVE-Mozolov, rozsah revize SO - 03 - napájecí rozvod nn, uzemnění, s uvedením výkonu elektrárny, počtu modulů a měničů, název investora je opraven na FVE Solar I s.r.o. a závěrem, že ochrana před úrazem elektrickým proudem vyhovuje požadavkům ČSN 33 2000-4-41 ed. 2, revidované elektrické zařízení je z hlediska bezpečnosti schopno provozu, kdy tyto údaje jsou na první straně zpráva a na druhé straně je uveden předmět revize – napájecí rozvod nn a informacemi o podkladech, zkoušení a měření. Dále jsou součástí licenčního spisu doklady k objednavce prací a zboží k předmětné elektrárně a doklady a certifikáty k dodanému zboží. Dále je z licenčního spisu zjištěno, že dne 12.11.2010 FVE Solar I požádala o přerušení licenčního řízení z důvodu, aby mohla dodat potřebné podklady, na což vydal ERÚ usnesení o přerušení řízení dne 16.11.2010 na dobu 2 měsíců. Na fotografiích v licenčním spise je zachycena předmětná fotovoltaická elektrárna ve stavu ke dni pořízení fotografií. Součástí licenčního spisu je i e-mailový dotaz obžalované a odpověď J. P. ze dne 31.12.2010, které jsou popsány shora. Z žádosti o okamžité obnovení správního řízení ze dne 21.12.2010 (vypracováno Mgr. Denisou Valentovou, advokátem) bylo zjištěno, že FVE Solar požádalo o obnovení správního řízení – vydání licence s uvedením, že již vše doložili a dle jejich názoru postačují předložené doklady k vydání licence, kdy poslední požadovaný dokument byl doručen 15.12.2010 a nyní již čekají jen na vydání kolaudačního souhlasu, který bude vydán 6.1.2011, pak uvádějí svůj právní rozbor situace s tím, že technické požadavky by měly být dokládány jen revizními zprávami a doufají, že ERÚ nebude trvat na dodání kolaudačního souhlasu a činí určitý závěr o zvážení uplatňování nároku z titulu náhrady škody a ušlého zisku. Ze závazného stanoviska ve věci předmětné fotovoltaické elektrárny Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 22.12.2010 bylo zjištěno, že odbor životního prostředí nevyslovil žádné připomínky k vydání kolaudačního souhlasu, souhlasné stanovisko bylo také doloženo od Hasičského záchranného sboru kraje Vysočina. Z protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s. bylo zjištěno, že dne 23.12.2010 na základě zkoušek ověření skutečného stavu výroby ČEZ Distribuce a.s. potvrdil, že zdroj (výroba FVE Mozolov) může být ode dne prohlídky provozován paralelně s DS (distribuční

soustavou). Ze žádosti o vydání kolaudačního souhlasu se podává, že je adresována Městskému úřadu Havlíčkův Brod, stavební úřad dne 20.12.2010 na předmětnou elektrárnu, nenachází se zde podací razítko stavebního úřadu. Z protokolu o převzetí rozhodnutí a vzdání se práva rozkladu bylo zjištěno, že si předmětné rozhodnutí o udělení licence převzal osobně L. Š. a vzdal se opravných prostředků dne 31.12.2010. Z kolaudačního souhlasu na fotovoltaiickou elektrárnu Mozolov bylo zjištěno, že tento byl vydán na základě žádosti ze dne 15.2.2011 dne 9.3.2011. Dále licenční spis obsahuje podklady k následným změnám rozhodnutí o udělení licence vzhledem ke změně názvu a odpovědného zástupce.

Z listin předložených Stavebním úřadem, Městským úřadem Havlíčkův Brod bylo zjištěno totéž stavební povolení, které je součástí licenčního spisu a toto je doloženo žádostí o jeho vydání, projektem pro stavební povolení, technickou zprávou. Z územního rozhodnutí ze dne 7.5.2010 bylo zjištěno, že příslušný stavební úřad rozhodl o umístění stavby – FVE Krásná Hora, Mozolov za základě doložené žádosti. Z oznámení o zahájení stavby bylo zjištěno, že toto bylo učiněno 9.8.2010, ze žádosti o povolení změny stavby bylo zjištěno, že byla učiněna 16.10.2010. Z usnesení o zastavení řízení soud zjistil, že stavební úřad zastavil řízení o povolení změny stavby před dokončením dne 9.11.2010 a následně dne 6.12.2010, z oznámení téhož stavebního úřadu ze dne 6.12.2010 bylo zjištěno, že se týká zahájení řízení o odstranění nepovolené změny stavby spočívající v odchylném vedení trasy elektrické přípojky vn, v rozmístění fotovoltaiických panelů a výkonu předmětné fotovoltaiické elektrárny. Dnem 9.12.2010 je datována žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 15.12.2010 rozhodl stavební úřad usnesením o přerušení řízení o odstranění stavby. Dne 17.1.2011 stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení na změnu stavby FVE Mozolov. Dne 15.2.2011 stavební úřad zastavil řízení o nařízení odstranění změny stavby FVE Mozolov. Dnem 30.11.2010 je datována žádost o povolení předčasného užívání stavby FVE Mozolov s právním rozбором předpokladů k vydání povolení. Dne 6.12.2010 příslušný stavební úřad přerušil řízení o povolení předčasného užívání stavby FVE Mozolov. Usnesením ze dne 9.2.2011 na základě žádosti stavební úřad rozhodl o zastavení řízení ve věci povolení předčasného užívání stavby FVE Mozolov. Dnem 13.12.2010 je datována žádost FVE Solar I, s.r.o. o povolení uvedení do zkušebního provozu FVE Mozolov. Usnesením ze dne 27.12.2010 stavební úřad zamítl žádost o povolení zkušebního provozu stavby FVE Mozolov a shrnul situaci s tím, že do pravomocných ukončení všech probíhajících řízení nelze vydat žádné rozhodnutí ohledně užívání předmětné stavby. Kolaudační souhlas s užíváním předmětné FVE byl vydán 9.3.2011 na základě žádosti ze dne 15.2.2011.

Z dalších provedených listinných důkazů (úřední záznamy, stížnost, usnesení o zahájení trestního stíhání, o zamítnutí stížnosti) nebylo skutkově k věci již nic zjištěno, týkali se jen procesních postupů v trestním řízení. Rovněž další důkazy se nevztahovaly blíže ke skutku. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28.5.2015 62A 108/2013 bylo zjištěno, že tento soud rozhodl také o zrušení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 23.12.2010 č.j. 13920-8/2010-ERU ve věci udělení licence FVE ČK s.r.o. mimo jiné z důvodů předložení rozporných revizích zpráv, které nebyly způsobilé prokázat technické předpoklady, kdy uvedené důvody jsou rozebrány podrobně v odůvodnění rozsudku. Z odborné analýzy vypracované v květnu 2014 společností Ernst & Young, s.r.o. ohledně rozhodování o udělení licenci na výrobu elektřiny ve FVE v roce 2010 v praxi a dle požadavků bylo zjištěno, že byla vypracována na základě požadavku České fotovoltaiické průmyslové asociace a zabývala se mimo jiné rozбором podkladů, které musel žadatel o licenci doložit. Z cenového rozhodnutí ERÚ 4/2009 ze dne 3.11.2009 byl zjištěn stav podpory před cenovým rozhodnutím ERÚ č. 5/2009.

Návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem ve věci posouzení odpovědnosti pracovníka ERÚ při posuzování dokumentace pro udělení licence na výrobu elektřiny z FVE

vypracovaného Prof. Ing. Karlem Sokanským, CSc, a Ing. Romanem Portužákem, CSc, který učinila obhajoba, soud zamítl a neprovedl ho ani jako listinný důkaz, neboť se jedná o znalecký posudek vypracovaný v jiné věci (Krajský soud v Brně 46T 5/2013) a především, jeho zpracovatel Karel Sokanský je soudním znalcem z oboru silnoproudá elektrotechnika a uvedený znalecký posudek je tedy nad rámec jeho znaleckého oprávnění, neboť znalec nemůže činit závěry o odpovědnosti osoby za spáchání konkrétního skutku. Další návrhy na doplnění dokazování učiněny nebyly.

Po provedeném dokazování a po zhodnocení důkazů jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemném souhrnu, byl bez jakýchkoliv pochybností prokázán **skutek** uvedený ve výroku tohoto rozsudku.

Z licenčního spisu, sdělení Energetického regulačního úřadu a výpovědi obžalované bylo zjištěno, jaké měla obžalovaná pracovní zařazení, kdy a jakou **licenci** předmětné fotovoltaické elektrárně **vydala** a jaké měla k dispozici podklady. Z výpovědi obžalované, revizní zprávy (původní i upravené), materiálů z licenčního spisu, svědecké výpovědi svědka M. J. bylo prokázáno, že obžalovaná měla při rozhodování o licenci k dispozici pouze **revizní zprávu vztahující se jen na část nízkonapětového vedení**. Z výpovědi obžalované, ze stavebního povolení a dalších rozhodnutí stavebního úřadu, e-mailu od svědka L. P. a ze dne 22.12.2010, sdělení advokátky Valentové ze dne 21.12.2010, žádosti o vydání kolaudačního souhlasu ze dne 15.2.2011 i 20.12.2010, z kolaudačního souhlasu ze dne 9.3.2011, ze svědecké výpovědi svědků L. Š., L. S., A. P., J. P., L. P., M. F., e-mailové komunikace obžalované ze dne 31.12.2010 bylo prokázáno, že obžalovaná **neměla při rozhodování o licenci k dispozici kolaudační souhlas** a věděla, že tento kolaudační souhlas vydán není a nebude vydán do 31.12.2010. Sama obžalovaná tyto skutečnosti nepopírá, pouze se hájí tím, že revizní zprávu blíže nezkoumala, pokud obecně na ní byla uvedena elektrárna a celkový výkon nebo počet modulů, tak jí nelistovala a stačilo jí, že viděla první stránku s razítkem a uvedením, že zařízení je technicky způsobilé a bezpečné. Neměli žádný interní pokyn k revizním zprávám, neměli žádné školení, ona v té době nevěděla, jaké části fotovoltaická elektrárna vlastně má a co by mělo být revidováno. Ke kolaudačnímu souhlasu na svoji obhajobu uvedla, že věděla, že není, ale spoléhala se na tvrzení právní zástupkyně předmětné společnosti, že se problém týká jen přípojky a že kolaudační souhlas bude vydán ihned v lednu, i když v kontaktu se stavebním úřadem nebyla, protože jí na stavebním úřadě nikdo už na Silvestra nezvedl telefon. Věc vyřešila tak, že se dotázala na legislativně-právním odboru a po sdělení informací, které měla jen od dotčené společnosti, dostala radu, kdy by bylo možno licenci vydat i bez předložení kolaudačního souhlasu, a to e-mail od J. P., který považovala také za schválený A. P.

K uvedené obhajobě soud konstatuje, že § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb. a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. nestanovuje možnost prokázání technických předpokladů jinak, než podklady, které jsou uvedeny. Ve vztahu ke stavebnímu řízení se jedná o územní souhlas, kolaudační rozhodnutí, oznámení záměru započít s užíváním stavby a prohlášení, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudační souhlas. V daném případě měla být stavba užívána na základě kolaudačního souhlasu, jak stanovilo stavební povolení, a obžalovaná tento kolaudační souhlas nemohla považovat za nahrazený ujištěním právní zástupkyně předmětné fotovoltaické společnosti, že bude teprve vydán, a to ani za situace, že by bylo pravdivé tvrzení, že problém byl jen s přípojkou, neboť pokud nebyl kolaudační souhlas, obžalovaná neměla oprávnění dle energetického zákona přezkoumávat důvod neudělení kolaudačního souhlasu, toto je v kompetenci stavebního úřadu a jeho rozhodnutí pak zabezpečuje splnění technických předpokladů stavby. Obžalovaná, i když byla informována

svým nadřízeným L. P. o nemožnosti vydat licenci, pokud nebude doložen kolaudační souhlas a nutnosti v případě doložení toto prověřit, učinila svoje rozhodnutí licenci vydat na základě informací pocházejících jen od předmětné fotovoltaické elektrárny (tedy od žadatele o licenci) bez ověření si údajů na stavebním úřadě. Soud zdůrazňuje s ohledem na obhajobu obžalované, že svědek L. P. nikdy při své výpovědi neuvedl, že by licenci vydal, pouze uvedl, že pokud by byl v práci předmětný den, zřejmě by licenci podepisoval on. Jeho poslední názor ve věci vyjádřený byl však takový, že nejsou splněny podmínky pro vydání licence. Obžalovaná dle její výpovědi vycházela z doporučení legislativně-právního odboru, které se ovšem k věci vyjadřovalo jen na základě informací od obžalované a ani toto doporučení obžalovaná nedodržela, protože neměla zjištěn důvod nevydání kolaudačního souhlasu a neměla zjištěno stanovisko stavebního úřadu. Jelikož svědek L. S. se vyjádřil tak, že mu z ERÚ někdo v prosinci telefonoval - žena, a této neuvedl, že by bylo možno vydat v daném případě kolaudační souhlas, naopak uvedl, že kolaudační souhlas může být vydán až po právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, kdy v té době také probíhalo řízení o odstranění nepovolených změn stavby, nemohlo být se stavebním úřadem dohodnuto vydání kolaudačního souhlasu na den 6.1.2011, je to další důvod, pro který si obžalovaná byla vědoma problémů ve stavebním řízení a z toho plynoucí nutnosti obzvlášť pečlivě přistupovat k posuzování podkladů týkajících se možnosti užívání stavby. Nemožnost vydat kolaudační souhlas do konce roku 2010 byl prokázán jednotlivými rozhodnutími stavebního úřadu v rámci stavebního řízení – o odstranění stavby, změně stavby, zamítnutí zkušebního provozu a z kolaudačního souhlasu ze dne 9.3.2011. Obžalovaná se sama vyjádřila, že byla vedena snahou nezpůsobit předmětné fotovoltaické elektrárně škodu v případě, že by se následně zjistilo, že nevydání kolaudačního souhlasu bylo jen formální a že měla licenci udělit, kdy udělenou licenci bylo možno v budoucnu odebrat, ale neudělenou licenci nešlo dodatečně povolit. Tímto je zjištěn motiv jejího jednání. Obžalovaná tedy věděla, že nemá k dispozici kolaudační souhlas jako jeden z podkladů pro udělení licence, přesto na podkladě ničím nepodložených informací, že se jedná jen o formalitu, která bude splněna ihned v lednu, licenci udělila. Obžalovanou nezabývá trestní odpovědnost ani ten fakt, že byla právní zástupkyní předmětné fotovoltaické společnosti informována o v budoucnu uděleném kolaudačním souhlasu, ani ten fakt, že jí byl poskytnut právní rozbor, kdy lze vydat licenci, i když kolaudační souhlas není vydán, neboť obžalovaná jako úřední osoba **porušila ustanovení Energetického zákona č. 458/2000 Sb. (§ 5 odst. 3) a vyhlášky o udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích č 426/2005 Sb. (§ 9 písm. a))**. Obžalovaná neměla k dispozici kolaudační souhlas, který zákonným způsobem nemohla ničím jiným nahradit. Obžalovaná dokonce věděla, že kolaudační souhlas nebude do konce roku 2010 vydán, a že může být vydán až po 1.1.2011, čímž nebyly splněny podmínky k vydání licence do konce roku 2010, a proto měla trvat na doložení kolaudačního souhlasu a teprve na jeho základě až po 1.1.2011 licenci vydat. Obžalovaná **se neřídila správním řádem, konkrétně § 50 odst. 2,4**, na základě kterých podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, případně může připustit, aby tyto podklady opatřil účastník řízení, a podklady pak správní orgán hodnotí dle své úvahy, nestanoví-li zákon, že některý podklad je pro správní orgán závazný. Obžalovaná si však nevyžádala kolaudační souhlas. Stavební povolení v dané věci, upozornění svého nadřízeného L. P. a, sdělení právní zástupkyně o budoucím kolaudačním souhlasu, doporučení legislativně-právního odboru vydané na podkladě jí poskytnutých mylných a neúplných informací vyhodnotila v rozporu se zákonem, neboť je vyhodnotila jako dostačující k tomu, že není nutno trvat na doložení kolaudačního souhlasu k vydání licence. Obhajobu obžalované ve smyslu, že mohla licenci vydat, nepotvrzují ani výpovědi svědků A. P., L. P., J. P., kteří byli také pracovníky Energetického regulačního úřadu. Svědek L. P. sdělil svůj poslední názor na věc obžalované tak, že nejsou splněny podmínky pro vydání licence, tento názor byl vyjádřen jednoznačně a pokud ještě odkázal obžalovanou na legislativně-

právní odbor, neznamenal to pokyn k vydání licence, ale k probrání případu, kde se dle jeho výpovědi mohly ještě objevit další okolnosti ohledně možného nahrazení kolaudačního souhlasu jiným dokumentem, o kterých nevěděl. Což se však v daném případě nestalo, protože tam důkazně situace zůstala stále stejná a kolaudační souhlas nebyl ničím nahrazen. Dle vyjádření všech těchto tří svědků ani nebylo možno kolaudační souhlas ničím nahradit, protože pokud svědek L. P. zmiňoval možnost vydat licenci bez kolaudačního souhlasu, bylo to v případech, kdy jim stavební úřad sdělil, že z jeho strany nebude vedeno řízení a stavba může být užívána bez jim vydaného rozhodnutí, což nebyl tento případ. Dále uvedený svědek zmínil možnost doložit znalecký posudek, ani tento však v tomto případě neexistoval. Svědci A. P. a J. P. také shodně uvedli, že při znalosti všech okolností případu nebyly splněny podmínky k vydání licence a že jejich stanovisko se vztahovalo jen na případ, kdy by byly splněny všechny podmínky jimi stanovené, když vycházely z toho, že problém je pouze s přípojkou. Jelikož jim zkreslené informace o stavebním řízení poskytla sama obžalovaná, která věděla, že není zkolaudovaná celá elektrárna a neměla tudíž ničím prokázáno splnění technických předpokladů stavby, ani tito svědci nesvědčí pro obhajobu obžalované, že mohla licenci vydat. Soud opětovně konstatuje, že obžalovaná ani dle rozboru situace od těchto svědků, neměla prokázáno splnění všech jimi uvedených podmínek.

Nelze také přijmout obhajobu obžalované k posuzování jí předložené revizní zprávy, která se vztahovala jen na část nízkonapěťového vedení, a spočívající v tom, že pokud našla údaje o názvu elektrárny, celkovém výkonu a bezpečnosti revidovaného zařízení na první stránce, další stránky revizní zprávy ani neotáčela. V té době ani nevěděla, z jakých částí se elektrárna skládá. Úřední osoba se svěřenou pravomocí od státu k vydávání správních rozhodnutí, v daném případě pro celou Českou republiku, se nemůže zbavit své odpovědnosti tvrzením, že neměla dostatečné znalosti k výkonu své funkce. Je nemyslitelné, aby úřední osoba sdělila, že revizní zprávu vlastně nekontrolovala, obzvláště za situace, kdy i na první straně předložené revizní zprávy (obou verzí – původní i doplněné) je uvedeno, že se vztahuje jen na část NN vedení, z čehož i laik pochopí, že se nejedná o revizi fotovoltaické elektrárny jako celku, ani o revizi celé NN části elektrárny. Obžalovaná tedy měla revizní zprávu prozkoumat alespoň takovým způsobem, aby věděla, že jsou prokázány technické předpoklady prokazující splnění požadavků k zajištění bezpečnosti, měla ji prolistovat celou a měla si přečíst alespoň předmět revize, pak by věděla, jaká část elektrárny je bezpečná a která část ještě revidována nebyla. Obžalovanou nezbavuje trestní odpovědnosti ani vyjádření svědka L. P., že on by revizní zprávu s uvedením výkonu a počtu modulů a měničů považoval za dostačující, protože v původní revizní zprávě nebyly uvedeny údaje o celkovém výkonu elektrárny, a i tento svědek potvrdil, že by se vždy zabýval tím, na co se konkrétní revizní zpráva vztahuje a v případě pochybností, by žádal objasnění. Svědkovo nahlédnutí do revizní zprávy při výsledku a jeho závěr lze považovat za obecnější, protože neměl k dispozici všechny podklady, ke kterým by se mohl vyjadřovat, ale i tak bylo poznatelné, že prozkoumával revizní zprávu i na dalších stranách, díval se na to, co bylo měřeno, a pokud by takto postupovala i obžalovaná, pak by nebylo možno u ní shledat nedbalostní složku. Obžalovaná však revizní zprávu nezkoumala, jen trvala na existenci údajů o celkovém výkonu elektrárny, proto ani svědecká výpověď L. P. a její obhajobu nepodporuje. Skutečnost, že na revizní zprávě je uvedeno slovo „výchozí“ neprokazuje, že se vztahovala na celou elektrárnu, neboť je na ní jednoznačně uveden rozsah, a jak se vyjádřil svědek M. J., tímto termínem se označoval fakt, že bylo zrevidováno předmětné označené zařízení. Obžalovaná v případě nedostatečné kontroly revize postupovala nedbale, nelze však hovořit o úmyslu, jak soud rozebírá v právní kvalifikaci skutku. Doložení nedostatečné revizní zprávy je prokázáno a je součástí skutku, byť po doložení revizní zprávy ještě obžalovaná nerozhodovala o udělení licence a jen nedostatečná revizní zpráva nebyla příčinou vydání nezákonného rozhodnutí, ale

je to součást jednání obžalované, které následně gradovalo až do úmyslného zavinění souvisejícího s nedoložením kolaudačního souhlasu.

Z výpovědi obžalované, sdělení právní zástupkyně předmětné fotovoltaické elektrárny v souvislosti s Cenovým rozhodnutím ERÚ č. 5/2009, 2/2010, bylo prokázáno, že obžalovaná věděla, že je garantována vyšší výkupní cena a v jaké výši pro elektrárny s uvedením do provozu do 31.12.2010 oproti elektrárnám s uvedením do provozu po 1.1.2011 a tudíž věděla, že vydáním licence k dřívějšímu datu, než by byly doloženy všechny potřebné podklady, získá FVE Solar I **neoprávněný prospěch** ve výši rozdílu garantovaných výkupních cen. Obžalovaná znala výši garantované výkupní ceny, věděla, jaký výkon elektrárna má, tudíž měla představu o rozdílu finančních prostředků, které předmětná elektrárna získá v případě licence udělené před 1.1.2011 a po 1.1.2011, byť pouze v hrubějších obrysech, a věděla také, že tyto výkupní ceny garantuje stát, takže jím budou hrazeny a že tím bude způsobena **škoda** oproti stavu, který by nastal, pokud by licenci vydala až po 1.1.2011. Oproti původně podané obžalobě soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že je prokázán pouze úmysl obžalované opatřit společnosti FVE Solar I neoprávněný prospěch ve výši spočívající v rozdílu mezi garantovanou výkupní cenou poskytovanou elektrárnám uvedeným do provozu do 31.12.2010 oproti výši garantované ceny pro elektrárny uvedené do provozu od 1.1.2011 do 28.2.2011. Obžalovaná dle její výpovědi jednoznačně měla v úmyslu zajistit pro předmětnou elektrárnu výkupní cenu platnou do 31.12.2010 oproti ceně poskytované až v lednu, neboť dle jejího tvrzení vycházela z informací, že podmínky pro udělení licence by měly být splněny 6.1.2011 vydáním kolaudačního souhlasu. Obžalovaná tedy po celou dobu uvažovala jen v intencích rozdílu mezi garantovanou výkupní cenou 12.150,- Kč za 1MWh – pro rok 2010, 12.400,-Kč za 1MWh – pro rok 2011, pro další roky zvyšováno (elektrárny uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.10.2010) a 5.500,-Kč za 1MWh (elektrárny uvedené do provozu od 1.1.2011 do 28.2.2011) a její úmysl nezahrnoval možnost vydání licence až po 1.3.2011, kdy již fotovoltaické elektrárny nezískávaly žádné výhody ve formě garantovaných výkupních cen (z.č. 330/2010 Sb.). Je tedy vyčíslením Energetického regulačního úřadu prokázáno s ohledem na velikost předmětné elektrárny, že neoprávněný prospěch FVE Solar I s.r.o. (FVE Mozolov s.r.o.) měl takto činit 200,5 mil. Kč. Žádným provedeným důkazem nebylo prokázáno, že by obžalovaná v době vydání licence jednala s vědomím, že ani v období od 1.1.2011 do 28.2.2011 nebude možno licenci vydat a že nebudou ani v této době splněny všechny podmínky pro vydání licence. Ze stejných hledisek vyšel soud i při zjištění **výše způsobené škody**, která byla prokázána odborným vyjádřením J. M., ekonomické a organizační poradenství, kdy k této otázce se soud vyjadřuje v části právního hodnocení. Výše způsobené škody vyčíslená odborným vyjádřením byla zjištěna z jednotlivých faktur vystavených společností FVE Solar I s.r.o. (FVE Mozolov s.r.o.) za dodanou elektřinu do distribuční sítě, výpisu z účtů společností ČEZ Distribuce a.s. a ČEZ Prodej s.r.o. ohledně úhrady těchto faktur.

K obhajobě obžalované, že považovala licenci jen za doklad umožňující podnikání obdobně jako živnostenský list, ale že tato nezakládala možnost fotovoltaickou elektrárnu užívat bez kolaudace, soud konstatuje následující. Uvedené tvrzení rovněž obžalovanou nezabavuje trestní odpovědnost za nezákonně udělenou licenci, neboť obžalovaná rozhodovala o podmínkách udělení licence. Tyto podmínky splněny nebyly, přesto obžalovaná licenci vydala a tato obhajoba je jen snahou o vysvětlení jejího nezákonného postupu a nesprávnou úvahou o možnosti nápravy jejího jednání. Energetický zákon v kombinaci s prováděcí vyhláškou stanovil podmínky udělení licence jasně – doložením kolaudačního souhlasu a neuváděl žádnou možnost opačného postupu, tedy nejdříve vydat licenci a pak teprve dokladovat splnění zákonných podmínek k vydání licence. Uvedená obhajoba obžalované je

tedy zcela nelogická a účelová. S uvedenou obhajobou pak souvisí i další obhajoba obžalované v tom smyslu, že jejím jednáním nebyla způsobena škoda, protože k uvedení elektrárny do provozu vzhledem k zahájení dodávek došlo až v roce 2011 i v souvislosti s vydáním kolaudačního souhlasu a tudíž výše garantované výkupní ceny vyplácená dle podmínek platných do 31.12.2010 byla vyplacena neoprávněně, nezákonně. Opětovně i k tomuto tvrzení soud poukazuje na výpověď obžalované, které sama uvedla, že důvodem vydání licence 31.12.2010 byla skutečnost, aby nepoškodila předmětnou fotovoltaickou elektrárnu vzhledem k nižším výkupním cenám od 1.1.2011. Obžalovaná tudíž při vydávání licence věděla, že pokud bude licence udělena ještě 31.12.2010, předmětná fotovoltaická elektrárna získá garantovanou výkupní cenu ve výši platné k tomuto dni. Obžalovaná věděla, že již došlo k prvnímu paralelnímu připojení elektrárny do sítě a kromě licence jsou již splněny všechny podmínky pro výrobu a dodávku elektřiny a licenci vydala 31.12.2010 právě z toho důvodu, aby předmětná fotovoltaická elektrárna nezískala licenci až po 1.1.2011, což by znamenalo nižší garantovanou výkupní cenu. Z uvedeného důvodu tedy obžalovaná měla i ohledně způsobené škody nepřímý úmysl, věděla přesně výše garantovaných výkupních cen. Dle Pravidel provozování distribuční soustavy (2/2010), příloha č. 4, uskutečnění měřené dodávky vyrobené elektřiny do distribuční soustavy nebylo podmínkou pro přiznání podpory výroby elektřiny, podmínkou bylo provedení prvního paralelního připojení a právní moc licence na výrobu elektřiny, tudíž nelze uvažovat o neoprávněně vyplacené garantované výkupní ceně. Dle těchto pravidel bylo postupováno zúčastněnými subjekty ve všech případech fotovoltaických elektráren, takto byl pro všechny vykládán pojem „uvedení do provozu“ a z něj pramenící nárok na výši garantované výkupní ceny.

Obhajoba obžalované v tom smyslu, že v uvedené době byla velmi zaneprázdněna plněním pracovních úkolů, ji rovněž nezabavuje trestní odpovědnosti za nezákonně vydanou licenci, je z ní však patrna motivace obžalované ke spáchání trestné činnosti v kombinaci se stresem, který v ní vyvolal přístup právní zástupkyně předmětné fotovoltaické elektrárny. I přes pracovní vytíženost však měla obžalovaná jako úřední osoba trvat na doložení všech zákonných podkladů k licenci. Pokud obžalovaná uváděla, že všechny licenční spisy šly pak po Novém roce na kontrolu a proto se domnívala, že u této elektrárny nebyl žádný problém, je to pouhá domněnka obžalované a svědka L. P., že kontrola tohoto spisu proběhala. Žádným důkazem nebylo prokázáno, že by kontrola uvedeného licenčního spisu proběhla dříve než v roce 2013, jak vyplynulo ze sdělení ERÚ i svědka A. P., který měl kontroly v lednu 2011 na starost, a tuto elektrárnu si nevybavoval. Ani J. B. nepotvrdila kontrolu tohoto spisu v roce 2011. I kdyby kontrola tohoto licenčního spisu proběhla, nic by to neměnilo na trestní odpovědnosti obžalované, protože její vyčkávání na možný výsledek kontroly licenčního spisu je jen součástí jejího nepřímého úmyslu a nikoliv okolnost, která by ji mohla zbavit trestní odpovědnosti. Stále zůstává tvrzení obžalované, že pro případ následného zjištění jejího pochybení, by věc bylo možno napravit obnovou.

Z materiálů ohledně provozování distribučních soustav, cenových rozhodnutí, pak soud vycházel při zjištění tehdejšího stavu při provozování fotovoltaických elektráren, z rozsudků Krajského soudu v Brně ve věci rušení udělených licencí ERÚ byly zjištěny důvody těchto rozhodnutí. Z ostatních listinných důkazů k samotnému skutku nebyly zjištěny podstatné okolnosti, tyto listinné důkazy dokreslovaly tehdejší stav úpravy provozování fotovoltaických elektráren, úpravu revizních zpráv.

Ohledně **hodnocení věrohodnosti** jednotlivých svědků soud konstatuje, že shledal svědecké výpovědi svědků J. B., L. S., M. F., A. P., J. P., L. P., M. J. za věrohodné, kdy k samotnému skutku svědci vypovídali shodně a vyjadřovali se k nedodání kolaudačního souhlasu a

předložení revizní zprávy jen na část zařízení. J. B. se vyjadřovala pouze k pohybu spisů na ERÚ. Ve výpovědích svědka L. S., M. F., A. P., J. P., L. P., M. J. nebyly shledány žádné rozpory, tito svědci vypovídali logicky, spontánně, i když je zřejmé, že především svědek J. P. se snažil odmítat jakoukoliv svoji odpovědnost za uloženou radu s poukazem na určitou obecnost a předkládal soudu právní výklad energetického zákona spočívající v určitém obcházení energetického zákona a provádějící vyhlášky. Nelze však konstatovat, že by se jednalo o svědka nevěrohodného, jen je z jeho postoje patrná snaha obhájit svůj právní názor. Žádný z těchto uvedených svědků neměl bližší vztahy k obžalované, tudíž nebyl shledán důvod, proč by chtěli sami sebe poškodit podáním případné nepravdivé svědecké výpovědi a poškodit obžalovanou. Ti svědci, kteří byli vyslýcháni v přípravném řízení i v řízení před soudem vypovídali stále shodně, pokud se objevily rozpory, jednalo se o drobné detaily, které byly zapříčiněny již uplynutím času a byly zcela nepodstatné. Výpovědi všech těchto uvedených svědků jsou pak v souladu s listinnými důkazy, především s licenčním spisem, spisem stavebního úřadu. U svědka L. Š. soud shledal v jeho výpovědi rozpory, kdy na straně jedné se svědek označoval za odborníka na daném poli, ale k přímému dotazu nedokázal posoudit rozsah předmětné revizní zprávy s odůvodnění, že není odborník. Jeho vysvětlení, proč na stavebním úřadě není doložena jejich žádost o vydání kolaudačního souhlasu z prosince 2010, předestřel nevěrohodnou verzi o tom, že se na úřadech v té době věci zakládaly do jiných spisů. Stejnou argumentaci svědek uvedl i k revizním zprávám, které dle jeho tvrzení měly být doloženy na ERÚ na všechny části předmětné elektrárny. Jelikož tímto svědkem byla označena již zemřelá osoba za tu, která měla osobně podat žádost o kolaudační souhlas, nelze nikterak již tuto informaci ověřit a i označení takové osoby, která již nemůže být ve věci slyšena, je další skutečností odůvodňující pochybnosti o výpovědi tohoto svědka. Zůstalo po jeho výpovědi také neobjasněno, kdo učinil zásah do revizní zprávy M. J., neboť ten uvedené odmítl, byť byl svědkem L. Š. označen v uvedeném smyslu. Pro toto trestní řízení je však nepodstatné, která konkrétní osoba vyznačila doplněné údaje na revizní zprávě, neboť se zde nezjišťuje trestní odpovědnost toho, kdo revizní zprávu upravil, ale v souhrnu velmi náhodných situací, které vznikaly dle popisu svědka L. Š. v předmětném licenčním řízení, má soud pochybnosti o věrohodnosti výpovědi tohoto svědka, neboť samozřejmě byl osobou, která jednala s ERÚ ve věci předmětné elektrárny a tudíž i on se zcela zjevně snažil věc popisovat tak, aby nedošlo k posuzování jeho odpovědnosti. Soud však i u tohoto svědka mohl vycházet z údajů ohledně toho, že předmětná fotovoltaická elektrárna nedodala kolaudační souhlas a že došlo k předložení doplněné revizní zprávy dle požadavku obžalované. Neuvěřil mu však již v části, kdy popisoval okolnosti úprav revizní zprávy i ohledně údajné žádosti o vydání kolaudačního souhlasu z prosince 2010, neboť tato část jeho výpovědi není podporována žádným jiným provedeným důkazem. Nelze také přehlédnout následné pracovní styky tohoto svědka s obžalovanou, které také mohou být příčinou snahy svědka určitým způsobem pomoci obžalované v rámci trestního stíhání. Ze svědecké výpovědi svědka L. Š. tedy soud vycházel pouze v těch bodech, které jsou prokazovány i jinými důkazy, listinnými či svědeckými výpověďmi.

S ohledem na shora uvedenou argumentaci soud považuje obhajobu obžalované za účelovou a zcela vyvrácenou provedenými důkazy.

Po provedeném dokazování bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaná svým jednáním uvedeným ve výroku rozsudku naplnila **po stránce subjektivní i objektivní skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku**, tím, že jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou

pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobila takovým činem škodu velkého rozsahu. **Objektivní stránka** byla naplněna následujícím.

Z výpovědi obžalované, svědeckých výpovědí L. P., A. P., J. P. a sdělení Energetického regulačního úřadu bylo zjištěno a prokázáno, že obžalovaná byla **oprávněnou osobou** Energetického regulačního úřadu k udělení licence ve věci FVE Solar I, s.r.o, Krásná Hora, Mozolov. Vzhledem k tomu, že obžalovaná jako zaměstnanec orgánu státní správy (Energetického regulačního úřadu) měla svěřenu pravomoc udělovat licence fotovoltaickým elektrárnám dle energetického zákona a prováděcích předpisů a výkonem svých pracovních povinností plnila úkoly státu ve správním řízení o udělování licencí, jsou splněny podmínky dle ustanovení § 127 trestního zákoníku k označení obžalované jako **úřední osoby** ve věci udělování licencí dle energetického zákona.

Dále bylo prokázáno, že obžalovaná svoji **pravomoc** při udělování licence fotovoltaické elektrárně (FVE Solar I) v tomto případě vykonávala **způsobem odporujícím právnímu předpisu**, a to **energetickému zákonu č. 458/2000 Sb. a vyhlášce č. 426/2005 v návaznosti na § 50 odstavec 2,4 správního řádu**. Způsob odporující zákonu byl zjištěn v postupu obžalované, která **vydala** předmětnou **licenci**, i když neměla k dispozici rozhodnutí stavebního úřadu o udělení kolaudačního souhlasu s užíváním předmětné elektrárny a tato skutečnost jí byla známa, neboť kolaudační souhlas nebyl součástí licenčního spisu a na jeho místo jí byla předložena bez podacího razítka pouze žádost o vydání kolaudačního souhlasu. Dále neměla k dispozici revizní zprávu na fotovoltaickou elektrárnu jako celek, ale jen na její dílčí část. Přesto si nevyžádala další podklady a na základě těchto nedostatečných podkladů rozhodla o udělení licence v rozporu s § 50 odst. 2,4 správního řádu, neboť si neopatřila jako správní orgán podklady a tyto nevyhodnotila pečlivě přihlížeje ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Obžalovaná vydala rozhodnutí o udělení licence předmětné fotovoltaické elektrárně při porušení nejen správního řádu, ale především při porušení § 5 odstavec 3 energetického zákona v návaznosti na § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005, neboť vydala licenci bez existence podkladů prokazujících splnění technických předpokladů. Technické předpoklady se dle tehdejší legislativy (§ 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb.) prokazovaly u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Při splnění dalších předpokladů energetické zřízení muselo mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám - § 5 odst. 3 energetického zákona. Rozhodnutím obžalované o udělení licence bez existence kolaudačního souhlasu a revizní zprávy na celou elektrárnu, nebyly splněny požadavky zákona (energetického zákona, vyhlášky č. 426/2005 Sb.) k zajištění technických předpokladů a obžalovaná tak svoji pravomoc vykonávala způsobem odporujícím zákonu, neboť měla trvat na doložení kolaudačního souhlasu a měla také řádně přezkoumat, na jakou část elektrárny se vztahuje revizní zpráva.

Výpovědi obžalované v souvislosti s cenovými rozhodnutími ERÚ prokázáno, že obžalovaná věděla, že jen pokud bude rozhodnuto o udělení licence do konce roku 2010, bude moci následně společnost FVE Solar I čerpat vyšší nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny, než pokud by byla licence udělena po 1.1.2011, kde se nejdříve nárok snižoval až k úplnému zrušení podpory výkupních cen u takových elektráren uvedených do provozu po 1.3.2011, čímž je prokázán **úmysl** obžalované **opatřit** FVE Solar I **neoprávněný prospěch**, neboť pokud by byla vydána licence později, získala by tato elektrárna nižší podporu (cenové rozhodnutí ERÚ 2/2010) či vůbec žádnou podporu (zákon 180/2005 Sb.). Neoprávněný

prospěch je tvořen rozdílem mezi výší výkupní ceny u elektrárny uvedené do provozu do 31.12.2010 a po 1.1.2011 dle vyčíslení ERÚ, které vychází z předpokládaného ročního využití instalovaného výkonu elektrárny při zohlednění předpokládaného meziročního poklesu výkonu fotovoltaických panelů. Vzhledem k teprve budoucímu provozu elektrárny není možno tento propočet učinit jinak, než právě takovým předpokladem na dobu provozu elektrárny. Soud však konstatuje, že výše neoprávněného prospěchu není zákonným znakem předmětné skutkové podstaty dle o 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a jedná se tedy o určité minimální vyčíslení vyplývající ze stavu elektrárny při jejím spuštění. Oproti původně podané obžalobě nebylo možno konstatovat na základě provedeného dokazování, že obžalovaná měla od samého počátku, tedy v den vydání licence, úmysl opatřit neoprávněný prospěch ve výši rozdílu mezi garantovanou výkupní cenou u elektrárny uvedené do provozu do 31.12.2010 a u elektrárny uvedené do provozu po 1.3.2011, kde již žádná garantovaná výkupní cena neexistovala. Obžalovaná se dle její výpovědi a jejího zjištěného úmyslu domnívala, že kolaudační souhlas by měl být vydán v prvních dnech po 1.1.2011, čímž by byly doloženy zákonné podklady pro licenci a její úmysl tudíž směřoval právě na rozdíl mezi podporou, kterou mohla předmětná elektrárna dosáhnout při uvedení do provozu ještě do 31.12.2010 oproti výši podpory, kterou by elektrárna získala po 1.1.2011. Obžalovaná však neměla v úmyslu, a takový úmysl nebyl žádným důkazem prokázán, že by chtěla předmětné elektrárně zajistit prospěch spočívající v rozdílu mezi podporou při výši výkupní ceny před 31.12.2010 a nulovou podporou po 1.3.2011, neboť v době vydávání licence neuvažovala obžalovaná až o možnosti vydání licence v březnu 2011.

Zjištěným jednáním pak obžalovaná způsobila **škodu velkého rozsahu**, tedy škodu převyšující 5 mil. Kč, kdy tato škoda je tvořena rozdílem mezi výší podpory, kterou předmětná elektrárna získala při uvedení do provozu do 31.12.2010 a výší podpory, kterou by získala při uvedení do provozu po 1.1.2011 do 28.2.2011, neboť obžalovaná uvažovala jen v rozdílech výkupních cen platných pro elektrárnu uvedenou do provozu do 31.12.2010 a po 1.1.2011 a nikoli až po 1.3.2011. V tomto ohledu soud vycházel dle zásady v pochybnostech ve prospěch obžalované a při absenci důkazu prokazujícího úmysl či nedbalost obžalované způsobit škodu spočívající v rozdílu mezi nulovou podporou výkupních cen po 1.3.2011 a výší garantované výkupní ceny před 1.1.2011, musel oproti původně podané obžalobě snížit výši způsobené škody. Pro výši způsobené škody jako následku zákon požaduje již jen nedbalost, není vyžadován úmysl přímý či nepřímý, ale nelze tento následek odtrhávat od zbytku skutku a především od prokázaného úmyslu obžalované vydat licenci ještě za existence podpory u výkupních cen do 31.12.2010 a nikoliv až po 1.1.2011. Nebyl proveden žádný důkaz, ze kterého by vyplývala nedbalostní složka k následku spočívajícím ve výši způsobené škody, neboť byl bez jakýchkoliv pochybností doznáním obžalované prokázán úmysl nepřímý i k následku ve formě výše způsobené škody a tudíž není možno prokázaný nepřímý úmysl nahrazovat nedbalostním zaviněním. Do výše způsobené škody soud zahrnul i tzv. solární daň dle zákona č. 180/2005 Sb., kdy tato daň se neodečítá, neboť nemá vliv na určení výše škody, ale má vliv na určení zisku poplatníka, kterým je výrobce (poplatníkem provozoval distribuční soustavy) – usnesení VS Olomouc 3To 112/2014. Škoda byla vypočtena (odborné vyjádření) za období provozu elektrárny (než došlo k odpojení), a vzhledem ke skutečnosti, že škoda je již zákonným znakem skutkové podstaty, je takto jednoznačně dáno, jaká byla její výše, a nebylo nutno ji stanovovat jen na základě určitých předpokladů ohledně budoucího provozu. **Primárním poškozeným** byl za období do 21.12.2012 ČEZ Distribuce, a.s. a po něm ČEZ Prodej, s.r.o., kteří vykupovali elektřinu, byli to oni, kteří hradili prvotně za elektřinu garantovanou výkupní cenu a přes ně se pak z dispozice státu dostávaly dotace (garantovaná výše výkupní ceny) do dispozice výrobce elektřiny. Jakmile došlo k výplatě nezákonně získané garantované výše výkupní ceny,

následně se rozdíl rozprostřely na jednotlivé koncové spotřebitele a stát. Jednotliví koncoví spotřebitelé a stát, který poskytoval vykupujícími dotace, nejsou již poškozenými primárními. Původní škoda byla způsobena tomu, kdo elektřinu vykupoval, neboť tak činil za částky, na které neměla FVE Solar I, s.r.o. nárok. Pokud by byla vydána licence později, tak by došlo k výkupu elektřiny za cenu nižší, opět stejnými subjekty, proto jsou tito distributoři primárními poškozenými, neboť při nižší výkupní ceně by hradili FVE Solar I, s.r.o. nižší částky a rozdíl je tedy škodou, která vznikla původně jim. V případě úhrady nižší výkupní ceny, by pak následně škody nehradili koncoví spotřebitelé a stát formou dotací.

Po objektivní stránce je z provedeného dokazování prokázáno, že způsobený následek – neoprávněně vydaná licence a neoprávněně vyplácená garantovaná výkupní cena, která tvoří jednak neoprávněný prospěch a také způsobenou škodu, je v příčinné souvislosti s jednáním obžalované - s rozhodnutím o udělení licence pro předmětnou elektrárnu.

Po subjektivní stránce obžalovaná jednala **v úmyslu nepřímém** dle ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, kdy věděla, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, konkrétně zájmu na řádném fungování správních orgánů, ochraně majetku fyzických a právnických osob, a pro případ, že je způsobí, byla s tím srozuměna. Obžalovaná svůj nepřímý úmysl jednoznačně popsala ve své výpovědi, kdy doznala, že věděla, že jí nebyl předložen kolaudační souhlas, přesto rozhodla o udělení licence, kdy uvažovala tak, že pokud licenci vydá a v budoucnu bude shledáno, že neoprávněně, bude ji možno v následném řízení odebrat, ale pokud ji nevydá, už ji nebude možno se zpětným účinkem vydat. Obžalovanou nevyvinuje ani ta skutečnost, že se radila na legislativně-právním odboru, neboť z pozice výkonu své funkce věděla, jakým způsobem je nutno dokládat splnění technických požadavků, znala znění energetického zákona i prováděcí vyhlášky, věděla, že zákon neumožňuje nahradit příslušná rozhodnutí stavebního úřadu jiným způsobem, měla k dispozici stavební povolení, které výslovně uvádělo nutnost vydání kolaudačního souhlasu pro následné užívání stavby. Legislativně-právnímu odboru totiž obžalovaná poskytla naprosto zavádějící informace o stavu stavebního řízení a navodila situaci, že vydání kolaudačního souhlasu je předjednáno s příslušným stavebním úřadem. J. P. tak obžalované poskytl určitý právní rozbor situace, které ve skutečnosti neexistovala, kdy sám v postavení svědka uvedl, že kdyby znal všechny relevantní informace, nebyly by splněny podmínky pro vydání licence. Tím, že obžalovaná netrvala na předložení kolaudačního souhlasu, porušila energetický zákon včetně vyhlášky a i správní řád, tak jak je uvedeno ve výroku. I kdyby soud připustil možnost nahradit kolaudační souhlas nějakým potvrzením stavebního úřadu o splnění podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu, neměla obžalovaná žádnou takovou informaci od stavebního úřadu potvrzenou, tudíž i tato její obhajoba je nelogická a nemá žádný vliv na její trestní odpovědnost. Pokud dále obžalovaná tvrdí, že se domnívala dle sdělení právní zástupkyně předmětné fotovoltaické elektrárny, že kolaudační souhlas bude vydán, neměla toto nijak objektivně doloženo, byl to jen určitý právní názor žadatele, který byl zcela v rozporu s probíhajícím stavebním řízením. Obžalovaná nejen, že neměla k dispozici kolaudační souhlas, ale tento dle posledního rozhodnutí stavebního úřadu dle jeho vyjádření ani být vydán do konce roku či krátce po začátku roku 2011 nemohl s ohledem na probíhající jiná řízení v rámci stavebního povolení. Navíc obžalovaná nebyla v žádném kontaktu se stavebním úřadem, takže vydávala licenci za stavu, kdy věděla, že nemá kolaudační souhlas, tento vydán do konce roku nebude a spoléhala se na neověřenou informaci, že bude vydán další rok s tím, že si uvědomovala svůj nezákonný postup, který dle její úvahy mohl být následně řešen odnětím nezákonně vydané licence. Obžalovaná tedy již v době vydání rozhodnutí o udělení licence věděla, že může způsobit následky v podobě nezákonně vydané licence a získání neoprávněné garantované výkupní

ceny, neboť postupovala tak, že se snažila protizákonně nahradit neexistující kolaudační souhlas a s možným nezákonným rozhodnutím počítala s výhledem možného budoucího odebrání licence. Obžalovaná z pozice výkonu své funkce a svěřené pravomoci nemohla vykonávat plnění svých úkolů tak, že vědomě porušovala zákon s tím, že si sama určila, že případné negativní důsledky mohou být napraveny následným odebráním licence při uplatnění mimořádného opravného prostředku. Přístup obžalované k vydání licence bez kolaudačního souhlasu byl utvořen na základě snahy vydat licenci ještě před 31.12.2010, na základě utvořeného účelového výkladu energetického zákona a jeho vyhlášky, na základě neověřených informací o průběhu stavebního řízení, na základě odmítání postupovat přesně dle zákona a vyvrcholil ve vydání licence, o které již v době vydání obžalovaná věděla, že může být vydána protizákonně a neodůvodněně se spoléhala na případnou nápravu ve formě následného odebrání licence.

Žádná úřední osoba nesmí vykonávat svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu, tudíž vědomí obžalované o možnosti jí vytvořeného nezákonného rozhodnutí o udělení licence znemožňuje závěr o nedbalostním jednání, čímž se obžalovaná hájila. Rozdíl mezi nepřímým úmyslem a vědomou nedbalostí spočívá v tom, že při nepřímém úmyslu pachatel ví, že může porušit zájem chráněný zákonem a je s tím srozuměn, a u nedbalosti vědomé bez přiměřených důvodů spoléhá, že porušení či ohrožení zákonem chráněných zájmů nezpůsobí. Tak tomu nebylo v daném případě, protože obžalovaná jako úřední osoba věděla přesně, jaké podklady musí mít k vydání rozhodnutí o licenci, věděla, že nelze kolaudační souhlas ničím nahradit a také věděla, že ničím nahrazen není. Vycházela jen z tvrzení zástupců předmětné fotovoltaické společnosti, dle správního řádu nevyzvala k předložení příslušných podkladů, případně si je sama nezajistila a zcela protizákonně vyhodnotila tvrzení předmětné fotovoltaické společnosti o tom, že kolaudační souhlas není nutný. Obžalovaná se tedy nemohla spoléhat na to, že při absenci kolaudačního souhlasu porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem nezpůsobí. Obžalovaná v rámci správního řízení měla ještě dostatek času k rozhodnutí o žádosti o udělení licence, 31.12.2010 nekončila lhůta pro vydání rozhodnutí, měla řádně postupovat dle správního řádu a trvat na dodání kolaudačního souhlasu a licenci vydat až při existenci předmětného kolaudačního souhlasu. Obžalované nedal nikdo z jejich spolupracovníků pokyn postupovat proti zákonu a vydat licenci, bylo to jen na jejím uvážení. Ani doporučení legislativně-právního odboru z důvodu jim poskytnutých zavádějících informací od obžalované nic nemění na nepřímém úmyslu obžalované a není důvodem pro shledání pouze nedbalostní složky při subjektivní stránce. O nevědomé nedbalosti vzhledem k pracovnímu postavení obžalované nelze uvažovat. Postup obžalované nelze obhajovat ani tím, že se obávala případné náhrady vysoké škody, neboť pokud by dodržela znění zákona, nedopustila by se žádné nezákonnosti, za kterou by nesla odpovědnost, takže ani toto tvrzení obžalované nemá vliv na zjištěnou subjektivní stránku jejího jednání.

Ohledně předmětné revizní zprávy bylo prokázáno, že tato revizní zpráva neprokazovala splnění technických požadavků elektrárny nutných pro vydání licence pro fotovoltaickou elektrárnu, neboť se vztahovala pouze na necelou nízkonapěťovou část elektrárny a k tomu se obžalovaná hájila tím, že nevěděla, jak má revizní zpráva přesně vypadat, že jí stačilo, pokud měla kladný závěr revizního technika a byla na ní elektrárna označena výkonem a panely, tak potom se nedívala ani na celou zprávu, ale jen na první stránku. Je pravdou, že pro pracovníky ERÚ neexistovala konkrétní pokyn, co má revizní zpráva obsahovat, ale oni měli veškeré podklady ve správním spise k předmětné elektrárně, věděli a měli vědět s ohledem na jejich pracovní zařazení, jaké části má elektrárna mít, a tudíž věděli, jaké části také musí podléhat revizi tak, aby byl zajištěn bezpečný chod elektrárny. I svědek L. P., přímý nadřízený obžalované, potvrdil, že i když pracovníci odboru licencí nebyli odborníky, měli vědomost o

podobě fotovoltaické elektrárny a jejich částí. Svědek M. J. jednoznačně uvedl, že z jeho revizní zprávy je poznatelné, na které části se vztahuje a toto by určitě poznala osoba, která měla příslušnou dokumentaci. I ze samotného znění předložené revizní zprávy se podává na straně první konkrétní předmět revize, který je znovu rozepsán na straně druhé a jednoznačně se tak udává, že se nejedná o revizní zprávu na celou elektrárnu. Vzhledem k přístupu obžalované, která ani nenahlédla do celé revizní zprávy, která původně neobsahovala údaje o celkovém výkonu, počtu měničů a modulů, a obžalovaná viděla již na její první straně výrazné úpravy, je u přezkumu revizní zprávy zjištěno zavinění obžalované ve formě nedbalosti vědomé. Řádné nezkontrolování revizní zprávy byla jen část jednání obžalované při výkonu její pravomoci ohledně rozhodování o vydání licence, které následně pokračovalo netrváním na předložení kolaudačního souhlasu a vyústilo tedy v jednání ve formě nepřímého úmyslu, jak bylo konstatováno shora. Pouhou samotnou vadnou kontrolou revizní zprávy ještě nedošlo k ukončení jednání obžalované, neboť po kontrole revizní zprávy nebylo ještě vydáno rozhodnutí o udělení kolaudace, to bylo vydáno až po zvážení neexistence kolaudačního souhlasu a až tím byl skutek dokonán. K obhajobě obžalované coby odpovědné úřední osoby, že se spokojila s přečtením první strany revizní zprávy, soud konstatuje, že uvedené tvrzení nemá vliv na shledání nedbalostní složky u této části skutku, neboť tato obhajoba popírá prakticky smysl vydávání licencí na základě splnění zákonných podmínek, protože pak by stačil jakýkoliv dokument označený za revizní zprávu bez jakékoliv kontroly. Ani tuto obhajobu obžalované tedy nelze přijmout. Jednalo se o nedbalost vědomou, kdy obžalovaná věděla, že jejím přístupem může porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákoníkem a bez přiměřených důvodů spoléhala, že ho nezpůsobí. Nedbalostní jednání obžalované spočívající v nezkontrolování revizní zprávy pak v kombinaci s dalšími okolnostmi případu vyústilo v úmyslné jednání při vydání licence bez kolaudačního souhlasu.

Vzhledem k výrazně vysoké škodě není možno uplatňovat jinou než trestněprávní odpovědnost dle ustanovení § 12 odstavec 2 trestního zákoníku.

Soud nekvalifikoval jednání obžalované i dle ustanovení § 329 odst. 3 písmeno a) trestního zákoníku, tedy s opatřením prospěchu velkého rozsahu, jak navrhl státní zástupce v závěrečné řeči, neboť výše prospěchu není totožná s výší způsobené škody, kdy by bylo nutno dokazovat konkrétní výši zisku po odečtu nákladů. Pro kvalifikaci jednání obžalované dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) není zákonným znakem výše prospěchu, ale jen úmysl opatřit prospěch.

Při úvaze o druhu a výši **trestu** soud vyšel ze všech hledisek uvedených v § 37, § 38, § 39 trestního zákoníku a zhodnotil polehčující a přitěžující okolnosti dle § 41 a § 42 trestního zákoníku.

K poměrům obžalované bylo zjištěno, že má vysokoškolské vzdělání, je jednatelkou společnosti s ručením omezeným, je výdělečně činná, má 1 vyživovací povinnosti vůči nezletilému dítěti. K její osobě soud zjistil, že v minulosti nebyla projednávána pro přestupek, byla již dvakrát odsouzena (jednou uložen trest a jednou upuštěno od uložení souhrnného trestu) pro trestný čin, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně sp.zn. 46T 5/2013 a sp.zn. 46T 7/2013. K uvedeným odsouzením však nelze přihlížet jako k okolnosti přitěžující spočívající v dřívějším odsouzení, neboť je nutno v této věci postupovat dle ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku a k oběma ukládat trest souhrnný, neboť nyní projednáváná trestná činnost byla spáchána před vyhlášením rozsudku Krajského soudu v Brně sp.zn. 46T 5/2013, kdy trestná činnost obžalované projednáváná Krajským soudem v Brně pod sp.zn. 46T 7/2013 je také v souběhu s trestnou činností pojednávanou Krajským soudem pod sp.zn. 46T 5/2013.

Obžalované však přitěžovala okolnost ta, že je nyní odsuzována za více trestných činů, neboť jí je ukládán trest souhrnný. Dále obžalované přitěžuje, že škoda, která byla způsobena, je ve výrazně vyšší výměře, než zákonná hranice škody velkého rozsahu. Polehčuje jí okolnost doznání, projevené lítosti, řádného života před spácháním trestné činnosti, pro kterou je jí nyní ukládán trest. Obžalované byl ukládán trest dle ustanovení § 329 odst. 3 trestního zákoníku v sazbě od pěti do dvanácti let. Soud zvažoval možnost postupu dle ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku a dospěl k závěru, že zde nejsou takové okolnosti případu či poměry pachatele, pro které by použití trestní sazby stanovené trestním zákonem bylo nepřiměřeně přísné a že by bylo možno dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Obžalovaná v rámci výkonu své funkce v zaměstnání postupovala tak, že věděla, že její postup může být následně shledán vadným, znala všechny okolnosti správního případu, nebyla nikým nucena postupovat nezákonně, měla s ohledem na znalost příslušné legislativy postupovat dle zákona. Písemné upozornění ze strany zástupců fotovoltaické elektrárny vzhledem k jejímu postavení ve státním aparátu na ni nesmělo mít vliv, že bez zákonných podkladů vydala nezákonné rozhodnutí. Nebyly shledány u obžalované ani takové rodinné, osobní majetkové poměry, které by odůvodňovaly snížení trestní sazby. Obžalovaná byla řádně zaměstnána, znala svoje práva a povinnosti a věděla, že má postupovat dle zákona a pokud by dle zákona postupovala při vydání rozhodnutí o udělení licence, nemohla by být nikterak sankcionována či by nemohla být odpovědná za žádnou vzniklou škodu. Vzhledem k existenci více polehčujících okolností, kdy obžalovaná doznala spáchání skutku a z jejího popisu byla zjištěna i subjektivní stránka jejího jednání, kterou formulovala tak, že je zřejmý úmysl nepřímý, bylo možno obžalované uložit trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby. Soud vyhodnotil výpověď obžalované jako doznání, které považuje za polehčující okolnost, neboť obžalovaná se k jednání doznala, pouze se snažila uvádět, že jednala jen nedbalostně, ale přitom při samotném jejím popisu skutku doznala i úmysl nepřímý. Spáchání více trestných činů i výrazná výše škody pak odůvodňují to, že jí byly uloženy i další druhy trestů. Soud dále zhodnotil i to, že obžalovaná nebyla vedena žádným ziskuchtivým motivem, a proto jí uložil nepodmíněný trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby ve výměře pěti let. Vzhledem k charakteru trestné činnosti, která není násilného charakteru či ziskuchtivého charakteru a vzhledem k osobě obžalované, která funguje jako řádný občan, není nutno, aby pro výkon trestu byla zařazena do věznice s ostrahou, což by odůvodňovala délka uloženého trestu, ale pro její nápravu postačí zařazení do věznice s dozorem, kdy v tomto mírnějším typu věznice bude její náprava zaručena lépe. Obžalované byl dále uložen trest zákazu činnosti - výkonu zaměstnání, v němž by rozhodovala jako úřední osoba ve správním řízení, neboť se obžalovaná trestné činnosti dopustila v souvislosti s výkonem zaměstnání u správního orgánu a jako úřední osoba se svěřenou pravomocí rozhodovala. Jako dostatečný a přiměřený soud stanovil tento trest v délce šesti let, což je mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, kdy bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu a tato výměra odráží skutečnost, že je nutno zabránit obžalované na delší dobu rozhodovat ve správním řízení. Soud mírně navýšil tento již uložený trest z předcházejících rozsudků, ale s ohledem na polehčující okolnosti nebylo nutno ukládat tento trest přísnější. Za splnění podmínek ustanovení § 67 odst. 1 trestního zákoníku, kdy obžalovaná svým jednáním získala pro FVE Solar I s.r.o. (Mozolov s.r.o.) majetkový prospěch spočívající ve vyšší garantované výkupní ceně, jí soud uložil peněžitý trest v celkové výměře 120.000,-Kč, kdy výše denní sazby byla stanovena na 600,-Kč s ohledem na současné příjmy obžalované (20.000,-Kč měsíčně) a počet denních sazeb byl stanoven na 200 při posouzení polehčujících okolností, přitěžujících okolností, tedy v dolní polovině také s ohledem na skutečnost uložených dalších druhů trestu a fakt, že nebyl zjištěn zistný úmysl samotné obžalované. Vzhledem k tomu, že byl ukládán souhrnný trest, soud zrušil výrok o trestu a výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu z přecházejících rozsudků Krajského soudu v Brně 46T 5/2013

ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. 5To 54/2015 a Krajského soudu v Brně sp.zn. 46T 7/2013.

V **adhézním řízení** se s nárokem na náhradu škody připojila řádně a včas společnost ČEZ Distribuce, a.s. ve výši 45.359.723,09,-Kč s DPH. Tato společnost má postavení primárního poškozeného, neboť to byla ona, kdo hradil vyšší výkupní ceny společnosti Solar I s.r.o. (Mozolov s.r.o) včetně odvodů solární daně státu. Tato společnost však dále energii prodávala a na úhradě jí způsobené škody se tak podíleli všichni koncoví odběratelé, kteří za odběr elektřiny následně platili. Společnosti ČEZ Distribuce, a.s. tudíž nelze přiznat nárok na náhradu škody ve výši, se kterým se připojila, neboť tato škoda jí byla již uhrazena prostřednictvím jednotlivých koncových odběratelů a státními dotacemi. Došlo tak k situaci přechodu práva na náhradu škody na jednotlivé koncové uživatele a stát, neboť ti nakonec uhradili cenu odebrané energie ve výši, kterou stanovil dodavatel, tudíž ČEZ Distribuce, a.s.. Společnost ČEZ Distribuce, a.s. má postavení poškozeného v trestním řízení, neboť to byla ona, která hradila vyšší částky na výkupních cenách, ale nelze jí přiznat jí uhrazenou částku na výkup energii, neboť tato jí již byla uhrazena koncovými odběrateli a státem ve formě dotací a došlo by tak k dvojí úhradě. Z uvedeného důvodu byly poškozená společnost odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení K Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

V této lhůtě musí být také odvolání odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává být i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 6. října 2016

JUDr. Andrea Svobodová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Střechová